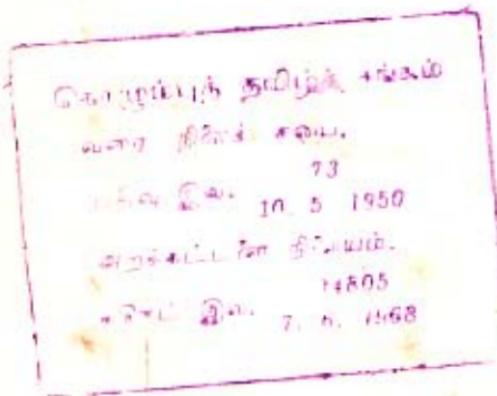

து. 9389

வாழ்க்கைச் சிலாக்கள்

843.12
நாட்டுப்புத்தக
SLIPR

நம்மாச்சுச்சீக்

தமிழ் மன்றம்

With best compliments

from

PARKER TRADERS

Importers of

PARKER WALLCLOCKS

160, KEYZER STREET,
COLOMBO - 11.

Telephones : 26657
545244

8AB3
வினாக்
S-L-P-R

தப. 9389.

வாழ்க்கையின் சுல்துகள்

9389

நயிமா சித்தீக

கொழும்புக் கலெக்டரிக் குழுமம்

வாழ நிலைக் கணக்,

73

பதினாற் இல. 19. 5. 1950

அறக்கட்டளை திறைக்,

14805

கடை இல. 7. 6. 1968

**VAALKKAIYIN
SHUVADUKAL**
(Short stories)

by **Nayeema Siddeek, B.A.**
(Trained Teacher)
Zahira College, Gampala.

author of:
“Vaalkaip payanam”
(Novel)

All rights reserved.

First published in December, 1987.

Thirty sixth publication of:
THAMIL MANRAM,
Galhinna, Kandy.

Distributors:
P. S SUNDARAM & SONS,
75, Barber Street,
Colombo 13. Phone: 28549.

Printed at:
St Joseph's Catholic Press,
Advocate Road, Batticaloa.

நமுவிய பழம்

அண்மைக்காலத்தில் அதிகமான பெண் எழுத்தாளர்கள் தொன்றியள்ளனரெனிலும், 1950களிலும் 1960களிலும் வீரல் விட்டெண்ணக்குடியவர்களே எழுதி வந்தார்கள். அப்பொழுதிருந்து, இன்றுவரை - திருமணமாகி, தாயாகி, தொழில் பார்த்துக்கொண்டு - எழுத்துத்துறையுடன் நெருங்கி உறவாடும் சகோதரி தீயீமா சித்தீக் அவர்கள், மூத்த பரம்பரை எழுத்தாளர். பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே எழுத்துத் தொடங்கிவிட்ட சோதரி, இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும் வெளிவருகின்ற பல பத்திரிகைகள், பல சஞ்சிகைகளில் தொடர்ந்தும் எழுதிவருகின்றன. தமிழகத்தில் ‘தீரம்’, “மணிவிளக்கு” ஆகியன இவரின் ஆக்கங்களைப் பிரசரித்துள்ளன. இவங்கையில், இவரின் படைப்புக்கள் வெளிவராத பத்திரிகைகளில்லை என்றே கூறலாம்.

இத்தனை புகழ்பெற்ற ஒருவர், “என்னை நேரில் காணுவிட்டாலும், என் எழுத்துக்களைக் கண்டிருப்பீர்கள் என்று நபடுகிறேன்” என எழுதியபொழுது, எமக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. 1986ம் ஆண்டின் அக்டோபர் மாதம் 14ம் திகதிய கடிதத்தில், “பல காலமாகவே எழுதவேண்டும் என்றிருந்த கடிதம்தான் இது. இன்றுதான் உங்களுக்கு எழுதமுடிந்தது” என்று மேலும் கூறியிருந்ததைப் பார்த்தபொழுது, இவர் எவ்வளவு அலுவல்களை எப்படிச் சமாளிக்கிறார் எனும் அதிசய எண்ணம் என்னுள்ளதோன்றியது. பலகாலமாகவே, நாழும், பிரபல்யமடைந்து கொண்டே வருகின்ற சகோதரியின் நூல்லான்றை வெளியிட்டு உதவவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம். பல அலுவல்களால், எமக்கும் தொடர்புகொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

எனினும், பழம் நமுவிப் பாவில் விழுந்ததுபோல், “எனது சிறுக்கைத் தொகுதியொன்றினைத் தங்கள் மன்றத்தின்மூலம் வெளியிட்டுப் பேருதவி புரிய தங்களுக்கு இயலுமா என்பதை

அறிந்துகொள்ள மிகுந்த ஆவழுடையவளாக உள்ளேன்” என்றும் அக்கடிதம் தெரிவித்தபோது, பெரிதும் மகிழ்ந்தேன். உடனே கதைகளைப் பிரதிபண்ணி அனுப்பும்படி கூறுவதற்குத் தூண்டுத் தாய் கடிதத்தின் கண்டசி வாக்கியமிருந்தது. “தங்கள் இவ்வகையில் உதவிபுரிவீர்கள் என்றும் மாண்சீகமாக நம்புகிறேன்”, என அக்கடைசி வாக்கியம் தெரிவித்தது. நாமும் கதைகளை அனுப்பும்படி தெரிவித்தோம்.

“பலகாலமாகவே தங்கள் தமிழ் மன்றத்தின் நற்பணிகள் கண்டு மாண்சீகமாக மகிழ்பவள் நான். தங்கள் பணிகள் மென்மேலும் சிறக்க வல்ல அல்லாஹ்வின் வாண்கருணை மேலும் கிட்டட்டும்” என்ற சொற்களைப் படித்தபின்னரும், உதவுவதற்குப் பின்வாங்குவாருமுன்டா? பெண் எண்ணால் பேயுமிருங்கும் என நமது முதியோர் சும்மாவர் சொல்லிவைத்தார்கள்?

மணிமணியான கருத்துக்களைக்கொண்ட சிறுகதைகளின் தொகுதியான “வாழ்க்கையின் சுவடுள்ளுள்ளேன்” வெளிவருவதில் நாம் பெரிதும் பூரிப்படைகிறோம். எம்மால் வெளியிடப்படுகின்ற நயீமா சித்திக்கின் முதல் நூல் இது. நிச்சயமாக, இது கடைசி நூலா யிராது - இன்னும், அவர்களைவண்ணத்தில் பல நூல்களை வெளியிட இருக்கிறோம். எமக்கு இந்த வாய்ப்பைப் பத் தந்த சகோதரிக்கு நன்றி. அச்சுக்கேலையில் கண்ணுங்க கருத்துமாயிருந்து, அழகுற அச்சிட்டுத்தந்துள்ள மட்டக்களைப்படி புனித வளருார் கத்தோலிக்க அச்சகத்தினர்க்கும் எமது நன்றிகள்

எஸ். எம். ஹனிபா
நிர்வாகச் செயலாளர்.

தமிழ் மன்றம்,
10. நாலாவது லேண்,
கொஸ்வத்த ரோட்,
ராஜ்சிரிய.

நன்றிகள் பல...

அவ்வப்பெர்முது, பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த எனது சிறு கதை களில் சிலவற்றைத் தொகுத்து, இங்கு “வாழ்க்கையின் சுவடுகள்” எனும் பெயரில் வாசகர் முன்னிலையில் வைக்கின்றேன். சுமார் மூப்பதாண்டு காலமாக வெளிவந்த சிறுகதைகள் நிறைய உள்ளன. இவற்றினால் மேலும் பல தொகுதிகள் வெளிவர வழி அமையும் என்று நம்புகிறேன். எனது கதைகளில் வரும் பெயர்கள் அத்தனையும் கற்பணிதான் - அவை, எவரையும் குறிப்பனவல்ல.

எனது சிறுகதைகளைப் பிரசரித்ததுடன், நூல்வடிவில் வெளியிட அனுமதி தந்துள்ள பத்திரிகை, சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் அனைவர்க்கும் எனது நன்றிகள். “வாழ்க்கையின் சுவடுகள்” நூலுருப்பெற உதவியதமிழ் மன்றச் செயலாளர் கட்டத்தரணி அல்லது ஜ் எஸ். எம். ஹனிபா அவர்களுக்கும் எனது நன்றி. எப்பொழுதும் எழுதுவதற்கு என்னைத் தூண்டுவதால் ஊக்கம் தந்துவரும் வாசகர் அனைவர்க்கும் மணமார்ந்த நன்றிகள்.

நயீமா சித்தீக்

ஸாஹிராக் கல்லூரி,
கம்பனை.
27-10-1987.

ஒரு கந்தூரி நடந்து முடிகிறது!

“ஸ்பீக்கரிலே” ஓவித்த பாடல் காற்றேரூடு கலந்து ஊரெல் வாம் ஓவித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஊரின் மத்தியில் நாலாபுறமும் பிரிந்து பிரிந்து செல்லும் சிறு பாதைகளிலெல்லாம் சிறுவர் சிறுமியர் புத்தனர்ச்சியுடன் ஒடிக்கொண்டிருந்தனர். பல சிறுவர் சிறுமியரின் கைகளில் எல்லாம் ஊதிய பலுரங்களும், மலிவான விளையாட்டுப் பொருட்கள் ஞாம், தின்பண்டங்களுமாய்... ஓ... ‘‘ஊர்க் கந்தூரி’’ என்றால் கேட்கவா வேண்டும்!

மத்திய மாகாணத்தில் உள்ள பெரிய மூஸ்லிம் கிராமங்கள் அதுவும் ஒன்று. ஜோயிரத்திட்டகும் மேற்பட்ட மூஸ்லிம்கள் வாழும் கிராமம் அது. இந்தக் கிராமத்திலேதான் இந்த ‘‘ஊர்க் கந்தூரி’’. வருடம் வருடம் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறும் இந்த ஊர்க் கந்தூரி அயற் கிராமங்களிலும் பிரசித்திபெற்றிருந்தது.

ம.... அறுபது எழுபது மூடை அரிசிக்குச் சோரூப்கும் கந்தூரி என்றால் இலேசா என்ன? இரண்டு நாட்களாக இரவு பகவைய் நாற்பது ஜூபது பேர் தொடர்ந்து சோரூப்கிக் கொண்டே இருப்பர். எப்படியும் இருபது மாடுகளாவது அறுபடும். எல்லாமே அபாரம்தான்.

அதோ... பள்ளிவாசலை நோக்கிச் செல்லும் பாதையிலே சன நெரிசல் வரவர அதிகமாகிறான். ஓ... இன்னும் சிறிது நேரத்தால் சோற்றைப் பங்கிடப்போகிறார்கள்.

அந்தப் பிரமாண்டமான பள்ளிவாசல்களின் “மினரா”க்கள் வானுற உயர்ந்து காட்சி தந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்தக் கந்தூரிக்கென்றே புதுமெருகூட்டப்பட்ட அவைகள் உண்மையிலுமே மிகவும் கவர்ச்சியுடன் தான் காட்சியளித்துக் கொண்டும்.

இருக்கின்றன. அவற்றின் உச்சியில் ஓவ்வொரு ஜந்நாறு 'வேரல்ட்ஸ்' மின்குமிக்கள்... அவை இந்தப் பகலிலும் ஒளிபரப்பியவாறே இருக்கின்றன. கந்துரி கலைபரத்தில் அவற்றை அணிக்க மறந் திருப்பார்கள்.

பள்ளிவாயிலின் உள்ளேயும் ஊர்ப் பெரியவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கூடிறின்றும், இருந்தும், எதையெல்லாமோ கதைத் துக் கொண்டிருந்தனர். பள்ளிவாயிலின் ஒரு மூலையில் 'தீ-இன்-வன்' கெஸ்ட் ரேடியோ ஒன்று இந்தி இசையொன்றை அனுதரவாய் இசைத்துக்கொண்டிருந்தது.

சேர்று பங்கிடும் பொறுப்பையும் “ஊர்ப் பெரியவர்களுக்கு” “மிகவும் வேண்டியவர்களான” இஸ்மாயில் வெப்பையும், காசி முட்தான் இம்முறை ஏற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத்தான் யாருக்கொல்லாம் எப்படியெப்படி பங்கிடவேண்டும் என்ற தத்துவம் தெரியும்.

பள்ளிவாயிலின் வலப்புறமாகப் பிள்ளைகள் ஒதுவதற்காகக் கட்டப்பட்டுள்ள கட்டடத்திலே உள்ளூர், வெளியூர் வறியவர் கள் - பிச்சைக்காரர்கள்! அவர்களும் சோற்றை எடுப்பதற்கே ஆய்த்தமாக இருக்கின்றார்கள். பாவம்... அந்தக் கட்டடம் நிரம்பி வழியும் அவர்கள் நேற்றுப் பின்னேரத்திலிருந்தே காத்திருக்கின்றனர். ம்... இரவுகூட பள்ளிவாசலில் ‘‘பிரியாணி’’ சாப்பாடு ஸ்பெஷலாக நடந்துதுதான்: ஆனால் ஒரு எச்சில்கூட இவர்களது கண்களிற் படவில்லையே!

கட்டடத்தின் மேற்குப்பக்க வாயிலோரமாக நிலத்தில் அமர்ந்து, கூனிக் குறுகிய தன் உடம்பைச் சுவரோடு கவராகச் சாய்த்துக் கொண்டிருந்தான் அஹமது. வயது நாற்பத்தைத்தைத் தாண்டியிராவிட்டாலும் வறுமை அவனில் எழுபது வயதைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அஹமதுவும் நேற்றுப் பகலிலிருந்தே கொஞ்சம் சோற்றுக் காகத்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. பசி அவனுடைய வயிற் றைப் பாடாய்ப் படுத்துகிறது... அவனுடைய மன்மொ வீட்டில் பசியோடு காத்திருக்கும் நோயாளியான தன் மனைவியையும் மகளையுமே கற்றி வட்டமிகுகிறது. தான் கொண்டுபோக இருக்கும் கந்துரி சாப்பாட்டிற்காக ஏங்கி இருக்கும் மனைவியும் பிள்ளைகளும் அவனது மனத்திரையில் விரிகிழறனர்.

“சே... நோய்க்காரி... எப்படித்தான் வாய்த்துப் பசியைத் தாங்குவாளோ” என அவன் தனக்குள்ளாகவே சொல்லிக்கொண்டான்,

வேறு நான்கு இடங்களுக்குப் போன்றாவது பழச பண்டங்களையாவது கொடுப்பார்களதான். ம்.. அப்படி போய்வருவதற்குள் கந்துரி சோற்றைப் பங்கு வைத்துவிட்டால் என்ன செய்வது? அவன் சிந்தனைகள் ஒட்டமெடுத்தன.

அஹமதுவைப் போலவேதான் அங்கிருந்த எல்லோரும் எழுந்து போகவும் முடியாமல், உட்கார்ந்து இருக்கவும் முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஓ... சோறு பங்கிடத் தொடங்கினிட்டனர்-இஸ்மாயில் வைப் பையும் காளிமும்.

பிள்ளைகள் ஒதும் கட்டடத்தில் கூடி இருந்தவர்களில் பெரிய சலசலப்பு. ஒருவரை ஒருவர் மின்டியடித்து முன்னாற் பாயும் பிரயத்தனம்... கூச்சலும் அடிப்பிடியுமாய் கந்துரி சோற்றின் கமக்கவென்ற வாசம்... கறிகளின் மணம்... வயிற்றின் பியக்கல் பிடுங்கல்களோடி காலமெல்லாம் போராடும் அவர்களுக்கே அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலைமை.

சோறு பங்கிடும் இடத்திற்கு அவர்கள் கூட்டமாய்ப் போய் விழுகின்றனர். இஸ்மாயில் வெப்பையும் காளிமும் சோற்றைக் கிளர் வைத்திருந்த பெரிய கம்புத்தடிகளைக்கொண்டு அடிக்கின்றனர். ஆச்சரியம்தான்... ஒருகணப் பொழுதின் பாதிகூட ஆகியிராது... அவர்களிருவருக்கும் இப்படி அடித்துவிரட்ட எப்படித் தான் சக்தி வந்ததோ... எங்கிருந்துதான் ஆற்றல் வந்ததோ... சோற்றை நடிடி ஒடிவந்தவர்களுள் பலருக்குக் கால்களிலும், கைகளிலும், முதுகிலுமாய்க் காரணங்கள்... இரத்தக் கசிவககூட அவர்களாற் கவனிக்கமுடியவில்லை... சோற்றை நோக்கியே கவனம் மீண்டும் செல்கிறது... சோற்றைப் பங்கிடத் தொடங்கிய வர்களுள் ஒரவர் பள்ளிவாயிலுக்குள் இருந்த ஒரு பெரியவரின் காதில் எதையோ குசுகுசுக்க அவர் ஆர்ப்பரிக்கிறார்...

“பிச்சைக்காரக் கழுதைகளால் ஒண்டுமே செய்யமுடியாது... வெளியில் இரிக்கிற எலந்தாரிகளே... இங்க வாங்க... பிச்சைக்காரங்கள் மட்டுப்படுத்துங்க...”

அவரின் குரலுக்கு அவர் “எலந்தாரிங்க” என்று குறிப்பிட்ட இளைஞர்கள் செல்சாய்க்குமுன்னர் வெளியே நின்றிருந்த எல்லா வயதங்களும் ஓடிவந்தனர். பிச்சைக்காரர்களைத் தள்ளிக்கொண்டு போய் முன்பிருந்த கூடத்துக்குள் விட்டுவிட்டு வாயிலுக்கு நான் கைந்து பேர்களாய் இரண்டு வாயில்களிலும் நின்றுகொண்டனர்.

அப்பாடா. இஸ்மாயில் வெப்பைக்கும் காலி முக்கும் இப் போதுதான் நிமதி.. அவர்கள் மளமளவன்று தங்கள் வேலை யைத் தொடர்கின்றனர்.

ஊர் மக்களின் பெயர்களும் குடும்பத்தில் உள்ளவர்களின் எண்ணிக்கையும் துண்டுகளில் எழுதி ஒட்டப்பட்ட ஒலைப் பெட்டி கள் வரிசை வரிசையாய் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“ஊர்ப் பெரியவர்களின்” பெட்டிகள் தனியே வேறுக வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களுக்காக வேறுபடுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ள ‘ஸ்டெஷன்’ சோற்றையும் விவேஷத் தறிகளையும் இஸ்மாயில் வெப்பையும், களிமும் அவசர அவசாமாக நிரப்புகின்றனர்... நெய் வடியும் அந்தச் சோற்றை அளவிற் போடுபோதும் முழுக் கோழிக் குறுமாவைப் பட்டியின் நடிவில் அமிழ்த்தி வைக்கும் போதும் அவர்கள் இருவருக்கும் வாயில் நீர் ஊறத்தான் செய்கிறது...

“பெரியவர்களின்” பெட்டிகள் வீடுகளை நோக்கி அவசர அவசரமாக விரைந்தன. பெட்டிகளைத் துரக்கமுடியாத அளவுக் குச் சூடு. அந்தச் சோறுதான் கடைசியாக இறக்கியது.

பொதுமக்களின் பெட்டிகளையும் நிரப்பத் தொடங்கினர். பள்ளிக் கணக்கை, பின்னையார் பெரிய சீ.ஆர். புத்தகமொன்றையும் கையிலெலுடுத் துக்கொண்டு வந்து நின்றார். அதில்தான் கந்தாரிக்காகப் பணங் கொடுத்தவர்களின் விபரங்கள் இருக்கின்றன.

இன்னுமொருவர் வந்தார். அவர் ஒலைப் பெட்டிகளில் ஒட்டப்பட்டுள்ள பெயர்களை வாசித்தார்... கணக்கப்பிள்ளை தனது புத்தகத்தில் பார்த்தார். பணம் கொடுத்திருந்தார்களாயின் சரி என்றார். இஸ்மாயில் வெப்பையும் காலி மும் சோற்றை நிரப்பினார்... அது சாதாரண சோறு... பெயருக்கு இரண்டொரு துண்டு தறிகளையும் வைத்தனர். சமைத்து மகிழ்யாய் வைத்திருந்த சோறு சிறிது சிறிதாய்க் குறைந்தது... பெட்டிகள் வீடு நோக்கிப் பயணமாயின.

பெயர்களை வாசிப்பவர் வாசித்தார்...

“அக்கறை வயல் ஹாமீது வெப்பை... எட்டுப்பேர்”

கணக்கப்பிள்ளை பக்கங்களைப் புரட்டித் தேடினார். ம்... ஹாம்... இல்லை...

அக்கறை வயல் ஹாமீது வெப்பை வரி கொடுத்தில்ல... சோறு போடவேண்டாம்...”

அந்தப் பெட்டியைக் கொண்டுபோகக் காத்திருந்த ஹாமீது வெப்பையின் பன்னிரண்டு வயது மகன் இப்ராஹிமின் தலையில் வானமே இடிந்து வழுந்ததுப்பான்று உணர்வு . ஹாமீது வெப்பைக்கு அவருடைய காலொன்று தேயிலைத் தொழிற்சாலை விடத்தொன்றின்போது இல்லாமற் போய் ஜந்தாண்டுகளாகிறது... நஷ் ஈடாய்க் கிடைத்த பணமும் காரரந்து எவ்வளவோ நாட்களாகின்றன... ஜந்து பின்னோக்குடன் அவரும் அவருடைய மனையியும் வாழ்க்கை ச்யாரு போராடும் போராட்டத்தில் பள்ளிக்கு வரி கட்டுவதென்பது முடிகிற காரியமில்லைதான்...

அனால் கணக்கப்பிள்ளைபோ ஊர்ப் பெரியவர்களோடு கார்ஜை காட்டி, மலையாய்க் குவிந்திருக்கும் சோற்றில் கொஞ்சத்தைக் கொடுக்கவே இல்லை.

இப்ராஹிம் தொங்கிய தலையுடன் வெறும் பெட்டியுடன் விட்டை நோக்கிப் போகிறான்.

இப்படி எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள்...

சோறு முடிந்துவிடும் நிலைமை... இன்னும் பல பெட்டிகள் வெறுமையாகவே இருக்கின்றன... வரவரக் குறைத்துக் குறைத்துப் போட்டும் சோறு போதவில்லை... கிடைத்தத்தட்ட ஐமபது பெட்டிகள் வெறுமையாகவே இருக்கின்றன.

“ஊர்ப் பெரியவர்க்குளில் ஒருவர் வருகிறார்.

“என்னப்பா... இப்புடியா பங்கிடுறது... கொஞ்சங் கவனமா பங்கிட்டிரிக்களாமில்லையா... இத்தனை பெட்டிகளுக்கும் ஆப்ப என்ன செய்யிறது...?” அவரின் குற்றப்பத்தினை இஸ்மாயில் வெப்பையையும் காசிமையும் பார்த்து நீஞும் போது அவர்கள் இருவரும் நிலத்தைப் பார்க்கின்றனர்.

பின்னோக்கள் ஒதும் கூடத்துக்குள் அடைத்து வைத்திருப்பவர் கள் மேல் பெரியவரின் ஆக்திரம் பீரிடுப் பாய்கிறது .. ஆலே சுத்துடன் அவர்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கிச் சௌறவர் பேய்குரலில் கத்துகிறார்.

“பிச்சைக்காரக் கழுதைகளே... ஒடிங்கடா... இங்க ஒரு நாய்க்கும் ஒருமணிச் சோறும் கெட்யாது... டேய்... கதவுகளைத் திறந்து விடுங்கடா... ஒடித்தொலையுங்கடா...” அவர் கத்திக் கொண்டே நின்றார்.

கதவுசருக்கருகில் காவலாய் நின்றவர்கள் தன்னி நின்றார்கள். அந்தக் கூட்டத்துள் இருந்த ஏழை நெருசங்கள் இரத்தக்கண்ணீர் சொரிந்தன.

“போங்கடா... நாய்களா...” பெரியவர் மீண்டும் கத்தினார். மெனனம் சில வினாடிகளை விழுங்கியது.

பெரியவர் மீண்டும் கர்ச்சித்தார்...”

“டேய்... ஒடுறீங்களா... ஆள்களுக்குச் சொல்லி அடிச்சிவெரட்டவா...?”

அவர்களுக்கு அடிவாங்கச் சுக்தியில்கை.

அவர்கள் மெதுவாக வெளியேறினர்... அந்த உருவங்களின் ஓவ்வொரு அணுவும், ஆன்மாக்களின் ஓவ்வொரு அணுவும் அழுதன்...

“பெரியவர்” சமயற்காரர்களை நோக்கிப் போனார்.

“ம்... என்ன செய்யிறது... எங்கட ஊட்டுக்கு ஓடிப்போய்... ஒரு மூட அரிசிய எடுத்துவந்து சுருக்கா ஆக்கிப் போடுங்க... என்ன செய்யிறது... எப்பவுமே இப்புடித்தான் கடைசியில் எங்கட ஊட்டு அரிசிதான்... போவும்...” அவர் பெரிதாக அலுத்துக்கொண்டார்.

முந்தாநாள் “ஊர்ப் பெரியவர்க்” லில் சிரின் வீடுகளுக்கு இரவோடுவாக பலமுடை அரிசி போனது பலருக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை...

(யாவும் கற்பணை)

“இனிமை” ஜூவரி 1978.

உழைக்கப் பிறந்தவன் !

மேலே தெரிந்த வானத்தைப் பார்த்தவாரே எவ்வளவு நேரம் நின்றேனே? வீமானம் படிப்படியாகக் குறுகிக்குறுகி இப்போது அதன் பிம்பப்கூட என் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை... இன்னமும் கண்களை வேறு திசையில் திருப்பழுதியாத நிலை...

“வாங்க... மச்சான்... வாங்க போவும்...” என் தோளின் கையை வைத்துப் பேசுகிறார் என் மச்சான். நான் திடுக்கிட்டு முகத்தைத் திருப்புகிறேன். என் கண்களில் தீரண்டிருந்த நீர்த் துளிகள் இருவரது கைகளிலும் பட்டுத் தெறிக்கின்றன.

“தொர மாமர்... நீங்க அழுவுறீங்களா?” என்று ஏக்காலத் தில் என் மச்சானின் பக்கத்திலிருந்த இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் கேட்கின்றன.

கண்களைத் துடைத்துவிட்டுக்கொண்டு பேசமுயல்கிறேன்... பேச்சு வெளிவாரமல் இக்யத்தைப் பிழிந்து ஏதோ ஒர் துயரம் வந்து உருண்டையாய்த் தொண்டையை அடைத் துக்கொள்கிறது.

நிலைமையைச் சமாளிக்க மச்சான் முன்வருகிறார். “வாங்க... ராணி... பேபி... சுருக்கா ஓட்டுக்குப் போயிருவோம்... மிச்சம் சொனங்கினு போறது கஷ்டம்...”

எல்லோரும் கட்டுநாயக்கா வீமான நிலையத் திலிருந்து வெளியே வருகிறோம். எனக்கு யாருடனும் எதையும் பேசமுடியாத நிலை... சிறிதுங்நரம் மணமவிட்டு ஒவைன்று கதறியமுதால் சற்று நிபமதியாக இருக்கமுடியும் என்று தேவை நிறுகிறது... இருந்தாலும் நான் ஆண்பிள்ளையல்லவா? நினைத்தமாத்திரத்தில் அழுதால் என் ஆண்மை என்ன ஆவது? ஒடு...

வீமான நிலைய எல்லையைத் தாண்டும்போது திரும்பவும் ஒருமுறை திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்... என் இனிய ஹித் யா... மீ... பறந்துவிட்டாயா... எங்குபோய் என்னென்ன துயரங்களைச் சந்திக்கப்போகின்றுயோ... யா.. அல்லாஹ்... என் அடுக்குரிய ஹிதாயா எவ்வித இன்னலும் இன்றி வந்துசேர நீதான் உதவ வேண்டுமென நான் மாணசீகமாகக் கேட்டுக்கொள்ளவேன்.

இயந்திரம்போல் உடன் வந்தவர்களுடன் கோட்டை ரயில் நிலையத்தை அடைகின்றேன். ரயிலில் இடம் பிடிக்கும் முயற்சியில் கூட ஈடுபடமுடியாது என்னுள் அலைத்துமே அடங்கிவிட்டது போன்ற நிலைமை. மச்சான்துண் முன்னிடியடித்து பெருமுயற்சி யோடு இரண்டு முழுமையான சீட்டுக்களைப் பிடித்துவிடுகின்றார்.

ராணியும் பேபியும் ஆளுக்கொரு ‘மூலை’யைப் பிடித்துக் கொண்ட மதிழ்ச்சி அவர்களது கண்களிற் பளிச்சிட பிளாட் பாரத்தை வேடிக்கைபார்க்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நானும் மச்சானும் மற்றவர்களும் உட்கார்ந்துகொள்கிறோம். என் சிந்தனை ஹிதாயாவைச் சுற்றியே வட்டமிடுகிறது...

‘‘திசிரிமெனிதே’’—ரயில் தன் தளிர் நடையைத் தொடங்கி, திடீரென வேகமெடுத்து ஒட் ஆரம்பிக்கின்றது. ரயில் சத்தத்தை யும் மீறிக்கொண்டு உள்ளூ உள்ளவர்கள் பெரிய சத்தத்தோடு பேசுகின்றனர். மாமி - மச்சாவின் உம்மா - கம்பீரமாக மச்சா ஜைப் பாாத்துக் கேட்கிறார்.

‘‘மவேன்... நேத்து... பேங்க் எக்கவுண்ட் தொறந்திங்களோ... யார்ட பேருக்கு...?’’

‘‘ஏன்ட பேருக்குத்தான் தொறந்தோம்...’’ மச்சான் கம்பீரமாகவே பதில் அளிக்கின்றார்.

‘‘அதுதானே பார்த்தேன்... ஹிதாயா வேறு யார்டேயோ பேருக்கு எக்கவுண்ட் தொறங்கப்போறதா பேச்சு வந்திச்சி... என்று இழுத்து மாமி என்னையே பார்த்து, பார்வையை வெற்றிப் பெருமித்துடன் நிலைக்கச்செய்கிறு...

எனக்குள் மின்னலாய் ஒரு நினைவுப்பொறி பளிச்சிடுகிறது...

போனவாரம் என் தங்கை என்னிடம் பேச்சுவாக்கில் கேட்டாள்... ‘‘நானு ஒங்கட பேருக்கு சம்பளத்த அனுப்பவா?’’

நல்லவேலோ நான் அப்பவே தடுத்து ‘‘வேணும்... நீ.. ஒண்ட ஒழைப்பால் வர்ரதை எனக்கு அனுப்பாத... மச்சானுக்கே அனுப்பிடு... நான் பசியில் கெடந்தாலும் ஒண்ட சலவிலை ஒரு சத்ததையும் தொடமாட்டேன்மா... என்ன செய்யிறது... அவலாஹ் எனக்கு வசதியைத் தந்திருந்தா நான் உண்ண வெளிநாடு போவ வேணும் என்டு தடுப்பேன். எனக்கு இப்ப அந்த சக்தி வில்லாத தாலதான் இப்படி தலிச்சிக்கிட்டியிக்கிட்டனமா...’’

இதைக் கேட்கமுடியாது ஹிதாயா எப்படிப் பதறிப்போனாள்? தன் கைஞாக்கள் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு அவள் எப்படிக் கதறினான்?

‘‘நான் நீங்க என்னத்தில் கொறவச்சிங்க... ஓங்களால் முடிஞ்சுத எல்லாம் செஞ்சிங்க.. இப்ப நீங்க செய்யல்ல எண்டுதான் ந ன் போவப் பொறப்பட்டிருக்கிறேன்...’’ அவளால் தொடர்ந்து பேசுமுடியாது தொண்டையைத் துயரம் அடைக்க, அவள் விம்பியது என்னுள் நினைவலைகளாய் மேலே எழுகின்றது.

ஹிதாயாவுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். ஹிதாயாவுக்குப்பின்னர் பிறந்த எனது இன்னுமிரண்டு சகோதரிக்கொயும் திருமணச் சந்தையில் படாதாடுபட்டு விற்று நான் நிமிரும்போதுதான் இவள் வெளிநாட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டுக்கொண்டுவந்து நிற்கிறோன்.

நானே என் மனநிலையைச் சொல்லமுடியாமல் மனதுக்குள் ளாகவே சித்திரிவதைப்பட்டவனாக, இதே என்னுமிராய் வளர்த்த ஹிதாயாவை - என் உடன்பிறப்பை - வெளிநாட்டுக்கு வழியனுப்பி விட்டு வந்துகொண்டிருக்கின்றேன்.

நான் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியன். சொந்த ஊரிலிருந்து பலமைல் தூரத்துக்கு அப்பால் எனக்குப் பாடசாலை. என்கை நமயி வாழும் எனது தாய், தம்பி, தங்கையர்... ஹிதாயாவின் திருமணத்தைத் தொடர்ந்து மேலும் இரண்டு தங்கைகளையும் திருமணம் செய்துகொடுத்து விட்டு இப்போதுதான் நிமிர்த்திருக்கின்றேன். இனிமீல்கான் எனக்குரிய வாழ்க்கைத் துணையைப்பற்றி நினைக்கலாமென்றிருந்து வேலையில் இதோ... ஹிதாயா புறப்பட்டு விட்டாள்.

ஹிதாயாவின் கணவரும், அவருடைய தாயாரும் தம்மையே மறந்து பேசிக்கொண்டே வருகின்றனர்.

‘‘மவேன்... ஹிதாயா அனுப்புப்புற சல்லியிலதான் ஊட்டக்கட்டனும்... அதுக்கு முந்தி ஊட்டுக்கு ஒரு மூ வீ. மையும், நல்லதா ஒரு செஸ்ட்டையும் வாங்கிடனும்.. எல்லா ஊடு+ளில் யும் மூ வீயையும், கெஸ்ட்டையும் வச்சிக்கிட்டு எத்தன பெருமையா வாழுதுகள்... ஹிதாயா அனுப்புப்புற மொதல் சம்பளத்தில் ஒரு மூ வீ. வாங்கிடலாமா மலேன்?’’

மாமி மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கதையைத் தொடர்கிறார். அந்தச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் என் இதயத்தில் கூர்முணைப் பாய்ச்சல் நடத்தி, இதயம் ரண்களமாய் வேதனையாற் துடிக்கின்றது.

ஹிதாயாவின் குரல் என் உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து எனக்குமட்டுமே கேட்கக்கூடியதாக ஒலிக்கிறது... தான் வெளி நாடு பெரும் விஷ்வத்தைக் கூறவந்தபோது நான் அவளை நோக்கி, ‘‘ஏன் ஹிதாயா, நீ போறத மச்சான் மாமி எல்லாரும் விரும்புருங்களா?’’ என்று கேட்கிறேன்.

“நானு, நான் போகப்போறதே அவங்கட நச்சரிப்புக்காகத் தானே... முதல்ல உங்கட மச்சான் விரும்பல்ல... மயி சொன் எக்கப்புறம் இவரும் ஒரேபிடியா நான் போகத்தான் வேணு மின்டு சொல்லுரு... நானு...” இதற்குமேல் பேசமுடியாது அவள் விட்டுகிறார்.

நான் அதிர்ச்சிக்குள் ஆழ்ந்து அவளையே பாக்கின்றேன்.

“நானு... அவருடைய உழைப்பால இனி ஊட்டக் கட்டவும், ஊட்டுக்கான நல்ல சாமான்கள் வாங்கும் முடியாதாம்... நலு பேரப்போல நாங்களும் நல்லா இரிக்கணும் எண்டா... நான் சலுதிக்குப் போகத்தான் வேணுமாம்”

இந்த வார்த்தைகள் கொடுமையான கற்களாய்ப் பாய்ந்து வந்து என் தலையில் விழுகின்றன.

நான் என்னதான் செய்யமுடியும்! தாங்கமாட்டாமல் மச்சா விடமே நேரில் கேட்டுவிடுகின்றேன்.

“மச்சான், இப்போ இரிக்கிற ஊடு போதாதா? மத்தவங்களைப்போல பெரிசா வாழுறவுக்காக ஹிதாயா சலுதிக்குப் போவ ணுமா?”

மச்சானிடமிருந்து நான் சற்றும் எதிர்ப்பாராத பதிலை எண்ணேரக்கி வருகிறது.

“ஹிதாயாவை அனுப்பாவிரிக்கமுடியும்... நீங்க இந்த ஊட்ட நல்லாக் கட்டி, நலு ஊடுகளிலும் இரிக்கிறதைப்போல நாலு நல்ல சாமான்கள் வாங்கிப்போடுறதா இரிந்தா... மச்சான்... உலங்க ஒடுறதப்போல நாங்களும் ஒடாட்டி நாங்க எங்கேயோ பின்னுக்குத்தான் நிக்கனும்...”

நான் வாய்டைத்துப்போய் நின்றேன். யாஅல்லாஹ்... என் னை இந்தக் கோரிக்கையை நிறைவேற்றி என் ஹிதாயாவை சலுதிக்கு அனுப்பாமல் நிறுத்திவைக்க முடியுமா?

என் மச்சான் கொடுத்த சொல்லடியாவ் சர்வாங்கமும் ஒடுங்கப்பட்டு நான் திரும்பி நடக்கின்றேன்.. ஹிதாயாவின் பெருமுச்ச நீண்டதூரம் என்னைத் தொடர்ந்துவருகிறது...

“மா.. மா... மா... மா... குரும்ப குடிக்கிறீங்களா?” என் தங்கையின் மகள் இராணியின் குரல் என்னைச் சிந்தனையிலிருந்து விடுவிக்கிறது.

வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்க்கிறேன். ரம்புக்களை ஸ்டேஷனில் ரயில் நிற்கிறது.

“வானும்... நீங்க குடியுங்க...” எல்லோரும் குரும்பை குடிக்கின்றனர் என்னைத்தலிர.

என் தங்கையின் மாயி தன் வருங்காலத் திட்டங்களை இன்னும் விரிவாக்கிக்கொண்டே இருக்கிறார்.

“மவேன்... ஹிதாயா போறதுக்குமந்தி... நா... ஒரு விஷயத்து அதுகிட்டசென்னேன்... சலுதியில் நல்ல பகந்தான் செயின் இரிக்கி .. பக்கத்து ஊட்டுகள் எத்தனையோபேர் போட்டிரிக்கிறங்க... இங்க செய்யிறதா இரிந்தா மூணு ளாலு பவுன் போவும்... அங்க ஒண்ணர பவுன்கூட இலவ... நல்ல பார்வையா இரிக்கி... கட்டாயம் எனக்கு ஒண்டு வாங்கி சரிஞ்சவங்க யாராவது வந்தா கொடுத்தனுப்பச் சொன்னேன்... ஹிதாயாவும் சரி எண்டிச்சி...”

யாஅல்லாஹ்... பொறுக்கமுடியாது என் மனம் பதறுகிறது. ஹிதாயா... உன் உழைப்பால்தான் இவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் வசதிகளைப் பெருக்கிக்கொள்ளவேண்டுமா?

பேசாமல் எழுந்து கம்ப்பார்ட்டெண்டில் நடக்கிறேன்...

‘இவர்கள் என்ன மனிதர்கள்...’ என்று பலமாக ஓலமிடுகிறது என் உதிரம். “நாலுபேரரப்போல்” நல்லா வாழுற குக்காக என் உடன்பிறப்பு பலியாக்கப்பட்டுசிட்டாள் என்ற ஆற்றுமை யுடனேயே ஊர்ப்போய்ச் சேருகின்றேன்.

காலம்... அது யாருடைய பெருமுக்கைக் கண்டும் குதாகலக் கோலாகலங்களைக் கண்டும் நின்று கவனிப்பதில்லையே. ஹிதாயா போயும் ஆறுமாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது.

அவளின் வீட்டில் டை. வீ.யும், செஸ்ட்டும் வந்து சேர்ந்து விட்டதோடு மாயியின் கழுத்திலும் தங்கச் சங்கிலி மின்னுகிறது.

எனது பாடசாலை முகவரிக்கு அன்று திடுதிப்பென்று ஹிதாயாவின் கடிதம் வந்தது. எனக்குப் பெரிய வியப்பு! கைகளில் கண்தத கடிதத்துடன் ஸ்டாப் ருமில் போய் ஆறு கலாகக் கடிதத்தை உடைத்தேன்... தன் இதயத்தையே அப்படியே திறந்து கொட்டியிருந்தாள் ஹிதாயா.

அதில் தனக்கு மூன்று பெரிய வீடுகளின் வேலைச் சுமைகளைத் தாங்கமுடியாதென்றும் ஏதாவது பொய்க்காரணம் ஒன்றைக்

கூறி உடனே வரும்படி தனக்கு ஒரு டெலிசிராம் அனுப்பும்படி மும் பலமுறை வேண்டி இருந்தாள். இதனையிட்டு அவள் மச்சா னுக்கும் எழுதி இருந்ததாகவும், அவர் அங்கரப்பட்டு வர மூண்டாமென்றும் இரண்டு வருடங்கள் எப்படியாவது பொறுத் துக்கொள்ளும்படி கேட்டிருந்ததாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தாள். இறுதியாக, “நானு, நீங்களும் இந்த உதவியச் செய்யாவிட்டால் என்னுடைய மையத்தத்தான் பார்க்கவேண்டிவரும்” என்றும் எழுதி இருந்தாள்.

ஹிதாயாவின் கடிதம் என் இதயத்தை அழுத்தியது. என் கண்கள் குளமாயின.

அத்து என்ன செய்வது? ஹிதாயா சொன்னது ஓலவே செய்வதா? அல்லது விடுவது? அவள் திடீரென வீட்டிற்கு வந்தால் பிரச்சினைகள் வர்தா? வினாக்கள் தொடர்ந்தன...

இறுதியில், தீர்க்கமான முடிவுடன் பாடசாலை முடிய, தபால் நிலையம் சென்றேன்.

தந்திப் பத்திரம் ஒன்றைப் பெற்றேன்...

“அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை; அபாயகரமான கட்டத்தில் இருக்கிறான்... உடனே வரவும்...” எனது கை மிக விரைவாக எழுதிக்கொண்டிருந்தது.

நான் தந்தியை அனுப்பிவிட்டு, தங்கியிருக்கும் வீட்டிற்குச் சென்றபோது அங்கு எனக்காக ஒரு தந்தி காத்திருந்தது... மச்சான்தான் அனுப்பியிருந்தார்... பட்படப்போடு வாசித்த என் கண்கள் இருளடைகின்றன... கைகால்கள் நடுக்கம் எடுக்கின்றன...

“ஹிதாயா இறந்துவிட்டாள்... மாரடைப்பால் இறந்ததாக அறிவித்துள்ளார்கள். இரவு கட்டுநாயக்காவுக்கு மையத்து வருகிறது... நான் கட்டுநாயக்கா போகிறேன். உடன் வரவும்”

யா...அல்லாஹ்... என் ஹிதாயாவின் கடை முடிந்துவிட்டதா...? என் அனபு ஹிதாயா... எத்தனை மனத்துயரோடு நீ எழுதியிருந்தாய்? அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கமுன்ன ரேடே நீ முந்திவிட்டாயா?

“சிந்தாமனி” — 17-10-1982.

அவள் எடுத்த முடிவு!

வஸீராவின் மனம் இடைவிடாது பட்படத்துக்கொண்டிருந்தது... அடிக்கொருதரம் அவள் வீட்டு முன் வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ம்... வாப்பா இன்னும் சில நிமிஷங்களுல் வந்திடுவாரு.. என்று அவளுடைய மனம் தனக்குள்ளாகவே கூறிக்கொண்டது.

ஓ... அதென்ன சப்தம் கொழும்பிலிருந்து வரும் உடரட்ட மென்காதான்! வாப்பா இதில்தான் வருவாரென்று வஸீரா வுக்கு நன்றாக தெரியும். ‘வாப்பா வந்த ல் .. பயப்படாம் மன சில உள்ளைதச் சொல்லிடனும்.’ இந்த தீர்மானத்தை இது வரை பலமுறை அவள் தனக்குள்ளாகவே செய்துகொண்டாள்.

வஸீரா மீண்டும் அறைக்குள் போய் நுழைந்து... சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்.

அவளது தந்தை வந்து உள்ளே போகும் அரவம் கேட்டது. இருக்கட்டும்... கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்துவிட்டுச் சொல்ல வாம் என்று அவள் இருந்துகொண்டாள்...!

வாப்பா சமயவாறையில் உம்மாவுடன் பேசவது அவளுக்குக் கெளிவாகக் கேட்டது... அவள் தன் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டாள்...!

‘அவங்கட மகனுக்கு எத்தனையோ எடங்களில் பேசவர்ராங்களாம். கரீம் ஹி ஜிபார் தண்ட மகனுக்கு ஜிப்பதினையிரம் ரூபா தர்ரதாச் சொல்லி இரிக்கிராரும் .. அவங்க எங்கட மொக துக்காக்கத்தான் இங்க வந்து ஸ்களாம்! இருபுதுக்கு குறையர்ம வேணுமாம்... நகையும் பதினஞ்சு பவனுக்காவது தரணுமாம்...’

வஸீராவின் உடம்பில் இரத்தம் கொதித் துக்கொண்டு வந்தது அவளது நாக்கு துடித்தது. கண்டப்பட்டு அவள் அடக்கிக்கொண்டாள்.

“எனக்கெண்டாக்கா அந்த மாப்புள்ளையை விடவே மன சில்ல... எங்கட வயல் துண்ட வித்தாவது இந்த காரியத்தைச்

செய்திடனும் எண்டுதான் நெனைப்பா இருக்கு' உம்மாவின் குரல்தான்.

அவவுக்கு இந்த இடத்தை விடவே மனமில்லை.

வஸீராவால் தன்னையே கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவனு கால்கள் அவளையுமறியாமல் சமையலறக்குள் அவளை இழுத்துச் சென்று நிறுத்தின். அவளது திட்டர்ப் பிரவேசம் அவளின் பெற்றீருக்களை ஆச்சரியப்பட வைத்தது! சில கண்கள் மொனம் அங்கே விழுங்கிச் சென்றது. யார் முதலில் பேசுவது என்ற வில்லங்கம்!

வஸீராவின் கணீரென்ற குரல்தான் முதலிடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டது! தனச்சூளாகவே பல முறை ஒத்திகை பார்த்திருந்த வசனங்களை அவள் ஒப்புவித்துவிட்டாள்.

"வாப்பா எனக்கு நீங்க இப்பப் போய் பேசிவிட்டு வந்த மாப்பிள்ளைக்கு விருப்பம் இல்லை..."

இந்த வார்த்தைகள் அந்தப் பெற்றேரை ஒரு கணம் அதிர்ச்சியடையச் செய்துவிட்டன. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்க வஸீராவே தொடர்ந்தாள்...

"வாப்பா... மொறுமின் முதளாவியிட மகன் பெரிய பணக்காரப்பிள்ளை... நல்ல படிச்சவரு... அவருக்கு ஜம்பதினையிரும் இல்ல... ஒரு இலட்சம் கொடுத்து பெண் கொடுக்கவும் ஆன் விருக்க... நாங்க ஏன் அங்க கால வைக்கனும்...? வாப்பா..." இடையில் நிறுத்தி தன் தந்தையைப் பார்த்தாள் அவள்...

அவனுடைய கண்களில் ஏனை நீர் முட்டிக்கொண்டு வந்து... அவளது குரலும் இலேசாக அடைத்துக்கொண்டது!

"கொல் லும்மா..."

"அவங்கட காலடிக்குப் போய் நீங்க இப்ப கெஞ்சிட்டு வந்திருக்கிறீங்களோ... இது எனக்குக் கொஞ்சமும் புதிக்கல்ல! அண்ணெட்கு அவங்க பொன் பார்க்க வந்தபோது.." அதற்குமேல் அவள் பேசவில்லை...! பேச முடியவில்லை... அவள் மனம் அசை போட்டது.

பெண் பார்க்க வருவதாகச் சொல்லிவிட்டதிலிருந்து அவளது தாயும் தகப்பனும் நிலையாக நிற்கவே இல்லை. ஏதோ கவியாணப் பேசுவார்த்தைகளே முடிந்துவிட்ட நினைப்பில் மிதந்தனர்! அன்றைய சிற்றுண்டி வகைகளுக்காக மாத்திரம் ஜிநுற்றிச் சொச்சம் செலவு! அது அவளின் தாயின் சிறிய சேமுப்பில் ஒரு பகுதி! வீடு வாசல்களை ஒழுங்குபடுத்தி, பற்றுக்குறைகளைக்கொண்டு மறைத்து... ஓ... எத்தனை பாடு!

அவர்களுக்கும், தங்களுக்கும் ஒத்து வராது என்பது வஸீரா வுக்கு எப்போதோ புரிந்தபிடிக்காதும் அவளைப் பெற்றவர்களைத் தான் ஆசை விட்டபாடில்லை. வஸீராவின் களங்கமில்லாத அழகினைக் கண்டு மாப்பிள்ளை வீட்டார்ஸ் மனமிறங்கினாலும் சிதன விடயங்களில் பிடிவாதமாகவே நின்றனர்.

வஸீராவின் தாய்தான் மொனத்தில் "குறுக்கிட்டாள். "வஸீரா... இந்த விஷயத்தில் உனக்கென்ன பேச்சு... பேசாமல் போ..."

"உம்மா"

"என்ன காலம் இது... ஒண்ட வாப்பாவை எனக்கு பார்த்து பேசி முடிகிறிமட்டும் நான் அந்த பேச்சில் தலையிட்டேனே..? சே... சே... பொம்பளப்புள்ள எண்ட வெட்கமே இல்லாம போச்சி! காலம் கெட்டகாலம்..." அவள் தன் காலத்தையும் தன் மக்னுடைய காலத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுத்தொடங்கிவிட்டாள்.

இருந்தாலும் வஸீரா விட்டுக்கொடுக்கவில்லை! அவள் தன் தந்தையைப் பார்த்தே பேசினான்!

"வாப்பா... அவ்வளவு கீரிய எடத்தில் நான் போய் வாழ விரும்பவில்லை... தொட்டதுக்கெல்லாம் அவங்கட பணமும் எங்கட இல்லாமையும் கட்டிக் காட்டப்பட்டு, ஒவ்வொரு நிமிஷ மூம் நான் கூனிக் குறுகி... என சுய செளரவத்தையே விளை பேசமுடியாது. என் ஒருத்திக்காக உள்ள கொஞ்ச வயலையும் வித்திட்டு பொறவு என்ன செய்விங்க... எனக்குப் பொறவும் அஞ்சோர் இரிக்கிறாங்களே... அவங்கட வயிறு எப்படி நெறை யு? வாசிட்டிக்கு எடுப்பட்டிருக்கானே தமிழி... அவனுக்கு எப்படி செலவழிப்பீங்க... வயலையும் வித்திட்டு... ஒட்டுல உள்ள எங்கா பணம், நகைகளையும் எனக்குக் கொடுத்திட்டு... கவியாண செவுக்காக இரிக்கிற இடுத் தூட்டையும் ஈடுவசிச்ட்டு... என்ன செய்யப்போற்கீர்ங்க... வாப்பா... வெரலுக்குத்தக்கதான் வீங்கனும்... எங்கட தகுதிக்கு ஏத்தாப்போல யாராவது மாப்பிள்ளை கெட்டக்காமலாப் போவான். மொஹிமன் மொதலாளி பிட மகளை எந்தக் காரணம்கொண்டும் நி! என முடிக்க முடியாது..." மிக ஆவேசமாகவும் அதே நேரம் சுற்று உரத்தும் பேசியதால் அவனுக்கு மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கியது...!

இதுதான் தன் பெற்றேரீன் முன்னால் அவள் இப்படி பேசிய முதல் தடவையாகும்!

அவளது மனச்சை இறங்கிவிட்டது. இலேசான மனதுடன் அவள் அறைக்குள் நுழைந்தாள்!

"விடிவு" — மே - ஜூலை 1979.

வாழ்க்கையின் சுவடுகள் !

காலை பத்து மணி ஆகிலிட்டது. அலிசாவலை பஸ் நிலையத்தில் வெய்யிலின் உக்கிரம் தாங்கமுடியவில்லை. நாலா புறங்களிலிருந்தும் வருகின்ற. போகின்ற பஸ்கள்... அவற்றில் ஏறி இறங்கும் பயணிகள் கூட்டம், சகல வர்க்கப் பிரதிநிதித்துவமும் அங்கே நிதர்சனமாகி இருக்கிறது.

அங்காடி வியாபாரிகளின் வாழ்க்கைப் போராட்டம் அவர்களது வாய்வழியே பெருங்கூச்சலைய் ஒலித்து, காதுகளுக்குப் பெருந்தொலை கொடுக்கிறது... நானுவிதப் பொருட்களைச் சமநந்து விற்கும் வியாபாரிகளின் தொல்லை ஒருபுறம்.

“வாப்பா பெப்பர்மின்ட்” மகன் சிபாஸ் என்னை நச்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். அதை விற்பவனும் தன் விற்பனைக் கூடையை என் மகன் முன்னுலேயே வைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றன. “ஓங்கி அவனுக்கு நாலு அறை கொடுத்துவிடலாமா” என்ற அளவுக்கு எனக்கு ஆத்தரம்.

மகனின் நச்சரிப்பைத் தாங்கது நான் தவிப்பதை என் மணைவியும் உணருகிறோம். அவனுடைய தோளில் கைகளும் கூறாயா நித்திரை. என் மணைவி வியாபாரியைப் பார்த்துக் கூறுகிறோம்...

“எங்க புள்ளோக்கி இதெல்லாம் குடுக்கக்கூடாதென்டு டாக்டர் சொல்லி இருக்கிறோர்... நீ கொண்டுபோப்பா...”

வியாபாரி முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு நசரத் தொடங்குகிறன். என் அருந்தலக் குமாரனும் தன் பொலைனை வாயைத் திறக்கத் தொடங்கிறோன். இப்போது இவனது முதுகில் நாலு விருந்து விளாச என்கை துருத்துருக்கிறது. அதிகாலையில் மாத்தலையிலிருந்து புறப்பட்டு வந்ததிலிருந்து. இதுவரை சுமார் பத்து ரூபாய்க்கு மேல் இவனுக்காகவே செலவிட்டதை நினைக்க ஆத்திரம் பலமடங்காகிறது.

நல்லவேலை, இரத்தினபுரி பஸ் வந்துவிடுகிறது. வழைமையான போராட்டத்தோடு பஸ்லில் ஏறி மூவருக்குமாக இடம் பிடித்துக்கொள்வதில் நான் வெற்றிபெறுகின்றேன்.

திக்கட்டுகளை வாங்கியபின் நான் மீதிப் பணத்தை மிகக் கவனம் கூட என்னை “பார்ஸி” வைத்துக் கொள்கின்றேன். என்கையிலுள்ள “சிட்டிஸன்” கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொள்கின்றேன் மணி பத்தேகால். என் மணைவியைப் பார்த்து மிகவும் மெல்லிய குரலில் நான் கூறுகின்றேன் “சுபைதா, கழுத் தில் உள்ள செயின் சவனம். ஊரா ஊட்டுப் பொருள்” அவள் கெயினை பிளவுக்குள்ளாக நன்கு இழுத்துவிட்டுக்கொள்கிறேன்.

பஸ்லின் முன் சிட்டைப் பிடித்துள்ள சுபைதாவின் கைகளை நான் நோட்டமிழிக்கின்றேன். இரண்டு சோடி அழகான தங்கவளையல்கள் பளிச்சிடுகின்றன. சுமார் எட்டுப் பவுண்கள் இருக்கலாம். எல்லாமே எனது நண்பன் பாங்கின் மணைவிக்குச் சொந்தமானவை. என் கையில் கடடி இருக்கும் கடிகாரமும் பாருக்கடையதுதான். அவன் நன்றாக வாழுவேண்டும்.

இரத்தினபுரியில், எனது உடன் பிறந்த தங்கையான ஸ்பீலாவின் வீட்டில் இன்று இரவு. அவனது மகனுக்குக் கவியாணம். என்னால், அங்கு போகாமல் இருக்க முடியவில்லை. சுமார் இருவு வருடங்களின் பின்னர், எனது தங்கை வீட்டிற்குச் செல்கின்றேன்.

ஓ.. இருபது வருடங்கள். இந்த இருபது வருடங்களில்தான் அல்லாஹ் எங்கள் இரவரது வாழ்க்கையிலும் எத்தனை எத்தனை மாற்றங்களைச் செய்துவிட்டான்!

மாத்தலையிலே ஊருக்குச் சிறிது ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த எங்கள் சின்னஞ்சிறிய வீட்டில், நானும் என ஆறு உடன் பிறப்புக்களுமாக சதா மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்த அந்தப் பொன்னை நாட்களை நான் நினைக்காத நேரமே இல்லை.

ஓ... அப்போது எங்கள் வாப்பா சிறியதொரு பெட்டிக் கடைதான் வைத்திருந்தார். வருமானம் ஒதோ... என்று கூறுமானிற்கு இல்லை. ஆனாலும், அந்தச் சொற்பு வருமானத்திலே செய்யைகாக குடும்பத்தை நடத்தினால் எங்கள் உம்மா.

பாணை நிறைய சோற்றையும் கறிகளையும் ஆக்கி இறக்கி வைத்துக்கொண்டு “சோறு திண்ண வாங்க புள்ளோகளே” என்று உபமா கூப்பிடுவார்கள். கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, தலைக்கும் ஏதாவது புடவைத் துண்டுகளைப் போட்டுக்கொண்டு போய் நாங்கள் பாய்களில் உட்காருவோம்.

தலை நிறைய முக்காட்டைப் போட்டுக்கொண்டு “பிஸ்மில்” சொல்லி, முதன் முதலில் வர்ப்பாவுக்குப் போட்டு முடிவைப்

பாள். அதைது, எங்களுக்கு வரிசையாகப் போடுவாள். உம்மாட சூச் சமையலின் கலவ இன்னமும் என் நாக்கிலேயே இருக்கிறது. அவனுக்கு அப்படியொரு கைராசி. நாங்கள் ஏழுபேரும் சாப்பிட்டுக்கொண்டே பேசுவோம்; சண்டை பிழிப்போம். எல்லாமே எங்களுக்கு இறுதியில் மகிழ்ச்சிதான்...

காலந்தான் மனிதனின் வாழ்க்கையில் எத்தனை எத்தனை மாற்றங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறது? காலஞ்செய்யும் இந்த மாற்றங்கள் எவ்வாறாது வாழ்க்கையிலும் ஒரே தன்மையதாய் இருந்தால் யாருக்குமே எந்தப் பிரச்சினையுமே ஏற்படமாட்டாது.

ஆனால், சிவரது வாழ்க்கையிலே இனாந் தெங்றலாப் வீசும் காலம், பலரது வாழ்க்கையிலே கோரக் கொடும்புமலாக அல்லவாய்ச் சிறுகிறது?

காலம் கரைந்ததன் அறிக்கியாய் நாங்கள் ஏழுபேருமே வளர்ந்தோம்; மாத்தனை ஸ் ஹிருவில் ஆண்களுக்கும் எண்களுக்குமான தனித்தனிப் பிரிவுகளில் கல்வி கற்றாரும். எண்ணிப் பிழித்த துரதிர்ஷ்டம்... எனக்குப் படிப்பு அவ்வளவாக வரவில்லை.

வாப்பா திமிரென மௌத்தானபோது, குடும்பத்தில் மூத்த வளர் என்ற காரணத்தால் குடும்பச் சமை பலவந்தமாக என்தலையில் வைக்கப்பட்டது. அதற்காக எனக்குக் கிடைத்த ஊன்று கொல், வாப்பா நடத்திக்கொண்டிருந்த சிறிய பெட்டிக்கடை தான். இந்த ஊன்றுகோவின் துணைப்போடு மிகவும் சிரமப்பட்டு இளையவாக்கள் முன்னேற்றினன.

எல்லாருமே இன்றைக்கு நல்ல நிலையில்தான் இருக்கின்றனர். ஆனால் சுமைதாங்கியாக இருந்த எனது முதுகுதான் இன்னமும் நிமிரவின்கேள்வே. இதோ, இவ்வறைக்குப் போகிறேனே எனது தங்குக்கே ஸபீவாவின் வீட்டிற்கு... இவள் இப்போது பொய்யமாணிக்க வியாபாரியின் மனைவி... இவ்வள நான் கவியாணம் செய்து கொடுப்பதற்காகப் பட்ட கடன் அடைக்கப் பதினைஞ்சு வருஷங்கள் பிடித்தன... ஆனா... இவ்கல்யாணம் செய்க சுவமாதுகளிலேயே மச்சானுக்கு அதிர்ஷ்டத்துக்குமேல் குதிர்ஷ்டமாகக் கல கிடைத்தது. அவர் பெரிய முதலாளியாகிவிட்டார். பிறகு?... பிறகேண்ண. இந்த ஏழை அவர்களது கண்களுக்கத் தெரியாமற போய்விட்டேன. எனது மூன்றுவது தம்பியும் ஏணைதங்கசிச்சும் திருமணம் செய்த பிறகுதான் என்னால் குடும்ப வாழ்க்கையில் அடியெடுத்துவைக்க முடிந்தது.

இந்த ஸபீவாந்தான் கின்ன வயதில் என்னேடு எவ்வளவு அன்பாக இருந்திருக்கிறோன். ஒ.. அதையெல்லாம் இப்போது நான் நினைப்பதேயில்லை. நினைத்தால் நெற்கூக்குள் ஏதோ ஒன்று இறுக்கமாக அடைத்துக்கொள்கிறது.

நான் ஏதோ குறும்பு பண்ணியிதற்காக, வாப்பா ஒரு சமயம் என்னை அடித்து வெளியே நிறுத்திசிட்டார். உம்மாவிடம் அங்றைக்குப் பகல் சாப்பாட்டையும் எனக்குக் கொடுக்க வேண்டாயெனக் கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார். எங்கள் வீட்டிற்குப் பின்னுவிருந்த கொக்கோ தோட்டத்தில் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

பாவம் ஸபீவா... அவளது சோற்றுப் பிங்கானை தன் சட்டையால் முடி. எடுத்துக்கொண்டுவந்து “நானு... இந்தாங்க... சுருக்கா திண்டிடுங்க” என்று தந்தாள். அந்த அன்பான ஸபீவா தான் இப்போது எப்படி மாறிவிட்டாள். ஆண்டவனே! பணம் இத்தனை கொடுமை வாய்ந்ததா?

ஓமேட்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் நான் என்னுடைய அதே பெட்டிக்கடையில் இருக்கும்போது திமிரென்று பதினெட்டாண்டு வரிசைக் காரோன்று தட்டமூன்றாண்டு நின்றது. அற்று சிகிரெட்டுக்குப் பெரிய தட்டப்பாடான் நான். நான் காரைப்பார்த்தேன். காரின் பின் வீட்டிடில் என் ஸபீவா என் தங்கை ஸபீவேதான். அம்மம்மா... அவளின் உடையும் நங்களும்... அப்பப்பா... பெபொழுது எவ்வளவு அழகாக... நன்றாக்குப் பெட்டிக்கடை - இருக்கிறுள்ள என்று நானே வியந்தேன். இந்தப் பெட்டிக்கடை - அவனுக்கு அடையாளந் தெரியாமற்கொய்விட்டது. எண்ணை - அவளது உடன் பிறுப்பை - அவள் கண்டுகொண்டதாகவும் காட்டிக்கொள்ள வில்லை.

அவனுடன் காரின் உட்கார்ந்திருந்த இன்னுமொரு பெண் ஜூடன் மிக அழகாக ஆங்கிலத்தில் சள்ளனவென்று பேசிக்கொண்டிருந்தாள். “தங்கச்சீ ஸபீவா” என்று இந்த உலக மெல்லாமே கேட்கக் கூட்டுவேண்டும்போல் என் யனம் தடி. துடித்தது. ஜூடம்ப் பிரயத்தலைத்தோடு நான் அடக்கிக்கொண்டேன். வீட்டிற்போய். என் மஹிலையிடம் கூட இதை நான் சொல்லவில்லை. எப்படிச் சொல்லமுடியும்?

இதோ... என் பக்கத்திலே உட்கார்ந்திருக்கிறோன் என்மனைவி... இவள் பிறந்தது முதல் வறுமையைத்தான் அனுபவித்தவள், அனுபவிப்பவனும்தான். ஆனால், அவப் செய்வதில் இவ்வளை

யாரும் மிஞ்சிலிட முடியாது. மனித மனங்களை வளர்க்கும் உன் நூத்மான நீர் இந்த அங்கு ஒன்றுதானே!

எதோ, என்ன நினைத்தானோ, ஸபீலாவின் மகளின் திரு மனத்திற்கு எண்க்கும் கார்ட் அனுப்பி இருக்கின்றார். கார்ட் ஒன்றிற்குப் பத்து ரூபாயாவது செலவாகி இருக்கும். அவ்வளவு அழகான கார்ட். கார்ட் கடைச்சு வந்திருந்தால் நான் பேசா மல் கிழித்துப்போட்டிருப்பேன். அது வீட்டிற்குவந்து தொலைத்து விட்டது. என் மனைவியின் அப்பாவி மனத்துக்கு, அது பெரிய மசிச்சு.

“ஏங்க! ஒங்கட தங்கச்சிட மகள்ட கவியாணத்துக்கு நாங்க கட்டாயம் போய்வருவோங்க. இப்படி ஒரு நாவு பொல்லாப்பு களில்தான் குடும்பம் ஒண்டு சேர்திரும்” என்று தொடங்கி விட்டான். மின்னாக்ஞும் அடம்பிடிக்கத் தொடங்கியிட்டன.

முடிவு?

மனைவியின் கழுத்திலிருந்த ஒரே செயினோ அடகுவைத்துப் பணம் பெற்று மனைகளுக்குப் பரிசும் எங்களுக்கு உடைகளும் வருங்கினேன். நண்பன் பார்க்கிடம் சொல்ளி அவனது மனைவியின் நூக்களையும், அவனது கைக்கடிகாரத்தையும் இரவலாக வாங்கினேன் அடகுவைத்த செயினை மீட்க இன்னும் எத்தனை வருடங்கள் சென்றுமோ?

“இரத்தினபுரி வந்துடிச்சி... நீங்க என்னு இப்படியே யோசிச் சிக்கிட்டு வர்கிக்க... உங்கட தங்கச்சி வீட்டுக்குப் போற சந்தேஷ்டி இல்லையா?” என் மனைவி என்னை சுய நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறார்.

இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினேன். வெய்யிலென்றாலும் வெய்யில்... எக்ச்சர்சிக்மான வெய்யில். அனரைமல் நடந்துள்ள தங்கையின் வீட்டையடைந்தோம். -அப்பொ... பானதெயல்வாடை அவங்காரத் தோரணங்கள்! திருமணம் இரவுதான் நடக்கவிருக்கிறது. இப்பொடுத் ரூப்ருக்கணக்கான கார்ட்டன், மூன்றுக்கு வீடு! அந்த வளவுக்கு நுழையவே என் கால்கள் காசின. பேசா மல் திருப்பிலிட மனத்துடித்தது.

“ஷேட்” சிறந்துதான் இருந்தது. தங்கச்சி ஸபீலாதான் முன்னால் நிஸ்று வேலைக்காரர்களுக்கு ஏதோ வேலை சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். என்கூ அவன் கண்டுவிட்டான்.

“நானு... என்ன இது... ஏனிப்படி வேர்த்து ஏழஞ்சி வர்கிங்க... ஒரு ஹரயரிங் காராவது எடுத்துவரக்கூடாதா?

அவனுடைய இந்த வரவேற்பே எனக்க அவனுடைய மன நிலையை உணர்த்தியது. நான் என் மனைவியைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவன் எங்கோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

என் மனத்தில் திமிரென ஒரு மின்னல். என் தங்கை ஸபீலா எங்கோ “வா” என்றுகூடக் கூறவில்லை. பெரிய காரே வைலில் வந்திருக்கிய யாரோ இரண்டு பெண்களைக் கைகளைப் பிடித்து அலைத்துக்கொண்டு, நேரே உன்னே போய்விட்டான்.

நான் பரிசுப் பார்ச்சல் வெளியே இந்தக் கூரு நாற்காலியில் வைத்தேன். திருப்பி நடந்தேன். என் மனைவியும் பிள்ளை ஒரும் என்னிடத் தொடர்ந்தனர் என் நெஞ்சுத்தில், வாழ்க்கையின் அடிச்சுவடுகள் அழுத்தின. நல்லவேல்கூ என் மகன் அடம்பிடிக் காமல் நடந்தான்!

தூரத்தே வாணிபப் பார்க்கின்றேன். அந்த வாணம் நிலத் தைத் தொடுவதைப்போல இருந்தாலும், ஒருதானும் வாணம் நிலத்தைத் தேடுவதேயில்லை.

திரும்ப வந்து அவிலாவளை பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்தபோது, பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. இந்தப் பசி எங்களுக்கொண்டும் புதியதைவை!

“இந்தாமனி” – 8-2-1981.

தன்னையே சுட்டபோது...

விடே அல்லோல கல்லோலப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஆனால்கொரு பக்கமாக கூச்சலும், வேலையுமாக முனைந்திருந்தனர்.

ரசினு தன்னறையில் நிலைக் கண்ணுடியின் முன்னால் அமர்ந்த வளாய்த் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒப்பனை தேவையில்லாத அழகு அளங்கூடியது. ஆனாலும் ஒப்பனை செய்ய வேண்டும்போன்ற ஒரு மனதிலை.

முன் வராந்தாச் சுவரில் மாட்டியிருந்த பெரிய கடிகாரம் மூன்று முறை அடித்து ஓய்ந்தது.

ரசினு எழுந்துநின்று நிலைக் கண்ணுடியில் தன்னை முழுமையாகப் பார்த்துக்கொண்டாள். அவளது அழகிலும் அதற்கு மெரு கேற்றியிருந்த ஒப்பனையிலும் அவளது மனம் திருப்தியடைந்தது.

அவளது உடலோடு வேற்றுமை காணமுடியாத இளஞ்சிவப்பும், ஓரங்களும் கலந்த நிறத்திலான ‘சீக்குயின் காரி’ அடித்திறத்திலேயே பளவுள். நீண்ட நீலக் கருங் கூந்தலீசுக் கருட்டி போட்டிருந்த ‘பஞ்ச ஒப் கேரளஸ்’ கொண்டை. சாரியின் நிறத்திலான மலர்ந்தும் மலராத ஒற்றை ரோஜாச் செறுகல். வலது கைநிறைய தங்கமும், சாரியின் நிறத்திலான பிளாஸ்டிக்குமான வளையல்கள். இடது கை நடுவிற்கில் பெரிய கல்பதுத்து இயிடே ஷா மோதிரம். உள் கழுத்தோடு இனைந்த ‘நெகலஸ்’ காது களில் இரட்டை ஜிப்சி. ஆடம்பரமில்லாத ஆனால் யாரையுமே கொட்டிமுக்கும் அதீத வாவண்யச் சுடராய் ரசினு ஆள் உயர் நிலைக் கண்ணுடியிற் பளிச்சிட்டாள்.

இன்று அவளை ‘பெண் பார்க்க’ வருகிறார்கள். அவளது வாழ்க்கையில் இதுதான் முதல் அனுபவம்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் மலைநாட்டை சேர்ந்தவர்கள். மாப்பிள்ளை காசிம் பாருக் அரசுதோட்டமொன்றில் பெரிய கிளார்க். கொழுத்த சம்பளம். பெரிய வீடு; வீட்டிடாடு தோட்டம்; வேலைக்கு ஆள்; இத்யாதி... இவற்றை எல்லாம் புரோக்கர்

சொன்னபோதே பக்கத்து அறையிலிருந்த ரசினுவின் மனம் தன்னையறியாமலேயே சிறங்குத்து பறக்கத் தொடங்கியது. இன்னுமாந்தான் பறந்துகொண்டிருக்கிறது.

ரசினுவின் குடும்பத்தினர் மாப்பிள்ளையைப் போய்ப் பார்த்துப் பக்கத்து ஊரில் உள்ள அவனது குடும்பத்தினரையும் சந்தித்து பேசி அதன் பின்னர்தான் இன்றைய சம்பிரதாய ழர்வமான பெண் பார்த்தலுக்கு ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன.

‘காசிம் பாருக் நவநகரீகமானவன். பெண்ணை தானும் நேரில் பார்க்கவேண்டும் என்றான், சரி என்று நான் சொன்னேன்’ என்று ரசினுவின் அண்ணன் முபராக் கூறியபோது ஒரு கணம் ரசினுவின் உள்ளம் உடம்பெல்லாம் எண்ணேபா போலானது. இவ்வசான நடுக்கமும், பதட்டமுமான ஒரு நிலை.

அவளின் தாயாரே சம்மதித்தார். “அதுக்கு என்ன மவன் இப்பீங்களே எத்தனையோ இடங்களிற் பொண்ணை நேரிலே பார்த்திங்கதானே. இந்த காலத்துவு அதை எல்லாம் பாக்க வலுமா” இது அந்தத் தாயின் சமமத வார்த்தைகள்.

ரசினுவின் தாயின் உடம்பீஸ் புதிய தெம்பும், உற்சாகமும் எங்கிருந்துதான் பிறந்ததோ? கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரமாகவே அவள் ஓடியாடி திரிந்து என்னவெல்லாமோ செய்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டதும் ரசினுவின் நெஞ்சம் மிக வேகமாக படபடக்கத் தொடங்கியது. அந்த வேகத்தை அடக்க அவள் மெதுவாக நர்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள். வீட்டிலுள்ளவர்கள் வெளியே ஒடுச் சென்று வர வேற்று, அமர்த்தி, குசலம் விசாரித்து, குடும்பக்கதை தொடங்கி அரசியல் வரை தொட்டுப் பார்த்து... ரசினுவுக்கு ஏனோன்றை இவை எல்லாம் தேவையற்ற தொலைகளாய் பட்டது. இடையில் மூன்று நான்கு முறை ரசினுவின் பக்கத்து வீட்டு சித்தகிதி வந்து வந்து ரசினுவின் காதுகளில் எதையாவது ஒன்றை - ரசினுவின் முகம் இரத்த சிவப்பாக வெட்கும் வகையில் சொல்லிச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

அவளது நெற்றியில் துளிர்ந்திருந்த வெண்முத்துக்களான வியர்வை துளிகளைக் கைக்குட்டை படிப்பால் மிக பசுகுவமாக ஒற்றியெடுத்த அவளது தாய் எழுந்துநின்ற தன் மகளின் பரிசூண அழகில் தன்னையே இழந்து உக்கியில் முத்தங் கொடுத்தாள்.

“றான்... இப்ப இன்னைக் கொஞ்சத்தில்... முன்னுச்சு நானுவந்து கூட்டிப் போவாரு. வெட்கப்படாம் போய் அவங்க எது கேட்டாக்கா பதில் சொல்லும்கா...”

சிறிது நேரத்தில் றானைவின் அண்ணங் முபாரக்கும், பக்கத்து வீட்டுச் சிறேகிதியும் வந்து முன் ஹே! ஹுகு அழுத்துப் போனார்கள். றானை எவ்வளவுதான் முயன்றுவும் அவளால் பெண்கள் ஆளுங்கு ஒன்றாய் ஏதேதோ கேட்க எதையெல்லாமோ பதில்களாய் அவள் கொட்டி வைத்தாள். அதற்கிடையில் உடம் பெல்லாம் வியர்வையால் நினைந்துவிட்டன.

முபாரக் மிகவும் அக்கறையுடன் காசிம் பாருக்கையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தப் பார்வையில் தன் தங்கையை அவனுக்குப் பிடிக்கிறதா? என்ற ஊடுருவல் பிரதிபலித்தது.

ம்... ஹாம்... காசிம் பாருக்கின் முகத்திலிருந்து முபாரக் கிற்கு ஒன்றையுமே படிக்க முடியவில்லை.

எல்லோரும் தேனீர் அருந்த சாப்பாட்டறைக்கு அழைக்கப் பட்டனர். வந்தவர்களும், வீட்டாருமாய் றானைவையும் அழைத்தனர். பாவும் என்ன செய்வதென்றே தெரியாதவளாய் முபாரக்கை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அப்பொழுதுதான் மாப்பிள்ளையும் அவளது கண்களிற் பட்டான்.

நிறம் குறைவுதான். என்றாலும் ஆண்மை மினிரும் கம்பீர மான தோற்றம் அவளது கண்வழியே நெஞ்சிற புகுந்திருந்தது. அந்த நிறைவின் ததும்பல் மறுகணம் றானைவின் கண்களிற் தெரிந்தது.

“றானு நியும் வா எல்லோருமாய் ட குடிக்கலாம்” என்றும் முபாரக் கணிவிடுன்.

றானைவின் முகத்தைப் பார்க்கவே முபாரக்கிற்கு முடியாமல் அவன்து இதயத்தைப் பொரோ பலவந்தமாக - இராட்சு கரங்களை அரக்கத்தனமாக வெறியீடு கைக்கிப் பிழிவதைப் போற்ற பயங்கர உணர்வின் உந்தலால் தன் அறையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் அலைந்துகொண்டிருந்தான்.

அறையை எட்டிப் பார்ப்பதும், போவதுமாய் இருந்தாள் தாய். முபாரக்கினே என்ன அலைங்கள் பல திசைகளிலும் குதறித் தெறித்தன. அவனுக்கும் அவனது தங்கை றானைவுக்கும் திருமணங்களை முடித்து வைக்க துடித்துக்கொண்டிருந்தான் அவர்களது தாய் றஹ்மத்தும்மா.

முபாரக்கிற்கும் திருமணம் செய்துக்கொள்வதில் விருப்பம் தான். ஆனால் இதுவரை முபாரக் விரும்பும் எல்லா அம்சங்களும் நிறைந்த பெண்தான் கிடைக்கவில்லை. சும்மா சொல்லக் கூடாது முபாரக்கும் இதுவரை எத்தனை வீட்களேறி ‘பெண் பார்த்தாயிற்று’ மனதுக்குத் தான் ஒன்றும் பிடிடப்படவே இல்லை. அது இருந்தால் இது இல்லை; இது இருந்தால் அது இல்லை என இதுவரை பார்த்த எந்தப் பெண்ணையுமே முபாரக்கிற்கு பிடிக்க வல்லை.

அலைந்த கால்கள் தானாகவே ஓய்ந்தன. அவனையுமறியாமல் அந்த அகற்றியிலிருந்த கட்டிலில் அவனது உடல் சாய்ந்தது. மன அலைகள் ஓய்வினரி ஆர்ப்பரித்தன.

றானைவை பெண் பார்க்க காசிம் பாருக் வந்து போனதி விருந்து றானைவின் போக்கில் பெரியதொரு மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்ததை முபாரக் நன்கு உணர்ந்திருந்தான். பெயர் தெரியாத ஒரு களிப்பின் சாயல் அவளது முகத்தில் பரிணமிக்கத் தொடாங்கியதை அவன் கண்டான். நடையில், பேச்சில், பார்வையிற்கூட அவள் சிறிது மாறிவிட்டிருந்ததை முபாரக் அறிய முடிந்தது.

மழுமைபோல் இல்லாமல் றானை ஏதாவது ஒரு சினிமாப் பாட்டை மனு மனுப்பது முபாரக்கிற்கும் தெளிவாகக் கேட்டது. மேசையில் அமர்ந்த சாப்பிடும்போதெல்லாம் அவளின் இதழிக் கடையில் ஒரு புன்னகையின் இழை நெருநிடம்... அது பெண் பார்க்க வந்த அன்று எல்லோரும் ஒன்றாக அமர்ந்து தேனீர் அருந்தியதன் நிலை; படரலாகவும் இருக்கலாம். ஒ.. ஒரு பெண்ணின் மென்மையான இதயத்தில் என்னணங்கள்தாம் எத்தனை விரலாக ஆழமாகப் பட்டார்த்தலருகின்றது.

முபாரக் நெற்றிப் பொட்டுகளை விரல்களால் அழுத்திக் கொண்டான்.

றானை எண்ணங்களாற் சிறகடித்துப் பறந்துகொண்டிருக்கும் போது, காசிம் பாருக்கின் ‘பெண் பிடிக்கவில்லை’ என்ற அதிச்சிதரும் செய்தியை முபாரக் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? காலையில் சடிதம் வந்தபோது றானை நல்லவேலொயாகக் குளித்துக்கொண்டிருந்தான். சடிதத்தைப் படிக்குப் போதே விபரம் தேட்ட தாயிடம் ‘நீசுக அவசரப்பட்டு றானைவிடம் ஒன்றையும் சொல்ல வேணும். நானே சொல்லேன்’ என்று கூறி வைத்தான்.

தன் தங்கையின் மனம் நோக்க கூடாது என்ற நினைவு அவன் உள்ளத்துள் கொழுந்துவிட்டு எரியத்தொடங்கியது.

முபாரக் எழுந்து மீண்டும் அந்தக் கடிதத்தை வாசித்துப் பார்த்தான். பெண் பிடிக்காமற் போனதற்கான எந்த காரணம் கூறப்பட்டிருக்கவில்லை.

முபாரக்கின் உள்ளே அவனைச் சுட ஆரம்பித்தது... ஓ... நானும் எத்தனைப் பேருக்கு இந்த பதிலை கடிதம் மூலமாகவும், 'புராக்கர்' மூலமாகவும் சொல்லி அனுப்பி இருக்கின்றேன். அந்த வேலைகளிற் பெண் வீட்டார் இப்படித்தான் துன்பத்தை அனுபவித்து இருப்பார்கள்? என்று அவனுள் ஆயிரமாயிரம் குரலகள் ஏனோப்பித்து ஒலிப்பதுபோன்ற பிரமை. இத்தகை நாட்களும் அவன் பிறரைச் சுட்ட நெருப்பானது அவனையே இப்போதுசுட ஆரம்பித்தபோதுதான் அந்த வேதனையின் தன்மையை அவனுல் உணரமுடிந்தது. சூடிடின் வேதனையைத் தாங்கமுடியாத முபாரக் துடித் துக்கொண்டிருந்தபோது.. வெளியே தாய் நற்றுமத்தும்மா வாய்விட்டே புலம்பத் தொடங்கிவிட்டான். ஓளிவு மறைவு தெரியாத அவனுது பாமரத்தனத்தை நினைத்து முபாரக் ஓன்றுமே பேசவில்லை.

"அந்த மாப்பிள்ளை என் மகளில் என்னத்தை தான் கொறையா கண்டானே. நாசமாப் போவானுக. வீடு வீட்டாய் வந்து வட்டிலாப்பமும், வாழைப்பழ மும் சின்னுட்டுப் போகப் படிச்சிட்டானுக..." அவளின் புலம்பல் தொடர்கிறது.

அவனுடைய அறைக்குள் மெதுவாக நுழைகிறுள் நடினு.

அவன் து முகத்தில் சோகமா அல்லது விரக்தியா குடி கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லமுடியவில்லை. முபாரக் அவளைப் பார்க்காது சுவரை வெறித்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

"நானு! உம்மா சொன்னாங்க" என்றவள் அதற்குமேல் பேச முடியாதவளாக தூயரம் தொண்டையை அடைக்க வெளியே ஓடினால்.

ஓ.. தலைவலியும், காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும் என்பது எவ்வளவு பெரிய உண்மை.

"நடினு, உண்ணைப் பெண் பார்க்க வந்ததில் நான் பெரிய பாடம் படித்துவிட்டேன்" என்று அவனுது உள்ளம் ஒலமிட்டது.

"சிந்தாமணி" — 15-05-1977.

அவனுக்கென்று ஓர் ஆசை!

கண்டிமாநகரின் மத்திய வீதியிலுள்ள அந்த ஹோட்டலில் பகல்வேலையின் களைகட்டியிருந்தது. வழைமையாக வரும் வாடிக்கையாளர்களும் ஏனையோருமாய் மேசைகள் எல்லாம் நிரம்பிலவுமின்து கொண்டிருந்தன. சாப்பாட்டு ஓடர்களும் சிற்றுண்டி ஓடர்களுமாய் குரல்கள் ஓலித்தன.

ஹோட்டலின் காசாளராக அமர்ந்து பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்த ஹோட்டல் சொந்தக்காரனின் மகன் இனாயத் துல்லாலும் தனது பார்வையைச் கற்றிச்சுற்றி ஓடவிட்டுக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். வியாபாரம் என்பதும் அதன் நுனுக்கங்கள் என்பதும் அவனுக்குப் பரம்பரையாக வந்த கலைத்திறன். அவனுடனே கூடப்பிறந்தவை!

அந்த ஹோட்டலின் எடுப்பிடி வேலையாட்களில் ஒருவன்தான் ஜூபார். பத்து வயதுதானிருக்கும்! மகிழ்ச்சியாக விளையாடிக் கொண்டிருக்கவேண்டிய வயது. ஆனால் குடும்பத்துப் பொருளாதார நிலைமை அவனை இப்படிக் கொண்டுவந்தவிட்டிருந்தது.

அன்று காலைமுதலே ஜூபாரின் கணகள் அந்த ஹோட்டலின் முன்னுலிருந்த 'பேமன்டில்' தான் மொய்த்தன. அடிக்கடி அந்த இடத்திற்கே அவனுது கவனம் சென்றது—அவனும் எவ்வளவுதான் முயன்றுபார்த்தாலும் மனதை இழுத்துப்பிடிக்க இயலவே இல்லை.

அவனுது பிஞ்ச மனம் அந்த இடத்தையே மொய்த்தகில் வியப்பதற்கு எதுவுமில்லை என்பது தர்க்கரீதியான உண்மையாக இருந்தாலும் பெஸருளாதார ரீதியாகப் பார்க்கும்போது, பார்த்து ரசிப்பதற்குக்கூட அவனுக்கு உரிமை இருக்கவில்லை என்பதுதான் நிதரிசனமான உண்மையாக இருந்தது.

"'டேய் என்னடா...?' வெளியே வெளியே ஓடிகிட்டு... உள்ளங்குப் போடா" என்று இனாயத்துல்லாவின் அதட்டல் இத்தோடு மூன்று தடவை வந்துவிட்டது. ஹோட்டலுக்கு வெளியே வந்துநின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஜூபார் மின் வேகத்தில் உள்ளே போனான்.

"'டேய் மடையா. இவ்வளவு ஆள் வந்திருக்க நீ எங்கடா ஓடிப் போற்' என்றவாறே அவனுது முதுகில் படாரென

ஒரு அடியை விட்டான். அந்த ஹோட்டலில் அதிக 'சேர்வீஸ்' உள்ள தலைமை சர்வர் கணி.

முதலில் விழுந்த அடி நெஞ்சக்குள்ளும் பரவி அவன்து கண்களில் நீர் முட்டியது. கண்களைக் கண்ணீர் திலரயாய் மறைக்க அவன் வேலையில் ஈடுபட்டான்!

இதையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டு ஒரு மேசையில் தன் மனைவியுடன் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த ஒர் நல்ல மனத்தின் உடமையான பாஹி மெதுவாக அவனை அழைத்தான்.

"தமிழி... வெளியீடு ஓடிப்போய் என்னப்பா பார்க்குற?" என்று மிகுந்த ஆசங்கத்தோடு பாஹி கேட்டபோது, சுற்று முற்றும் பயத்தோடு தன் பார்வையை ஒருமுறை சுழலவிட்டு, பதில் கூறினான் ஐப்பார்.

"சேர்... முன்னுக்கு பேமென்டில்... மரத்தால செய்த மாட்டு வண்டி விக்கிருன் அத இழுத்தா... கடகட என்று சத்தம் கேக்குது... எனக்கும் அதில் ஒண்ட வாங்க ஆசு"

இதற்குமேல் அவனால் பேசமுடியவில்லை. பக்கத்து மேசையிலிருந்த வாலி பெறுவன் "ஸ். ஸ்" என்று அழைத்தான். பாஹியின் கண்களில் சுட்ரொளி பளிச்சிட்டது.

தன் மனைவியிடம் "மயர்... இப்படி கொஞ்சம் இருங்க... நான் ஐந்து நிமிடத்தில் வந்துடனேன்!" என்றவாரே அவசரமாகக் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு வெளியே சென்றான். சென்ற அந்த மரத்தாலான மாட்டுவண்டி ஒன்று இருந்தது.

அதைப் பாஹி மூலம் ஐப்பாருக்குக் கொடுத்த கணத்தில் ஐப்பாரின் மனம் உணர்ச்சியைப்படிடுவிட்டது. ஆவல், பலம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் அவனுள் பொங்கிப் பிறிட்டன.

"கும்மா வச்சுக்கோப்பா" என்றவாரே பலவந்தமாகக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பி பில்லைக் கொடுத்துவிட்டு மனைவியுடன் வெளியீடியிறநுன் பாஹி ம. அவன்து உள்ளத்தில் ஏதோ ஒர் நிறைவு.

இவற்றையெல்லாம் கிரமமாகப் பார்வையிட்டுக்கொண்டிருந்த இனையத்துவ்வாவின் கண்கள் கோபத்தால் சிவந்தன. கூட்டம் பெங்கிவழியும் நிலையில் இனையத்துவவாவால் எழுந்து செல்ல முடியவில்லை. பல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தான் இனையத்துவாலா நேரம் நசரத்தொட்டங்கியது. ஐப்பார் மெதுவாகத் தன் கொயிலிருந்த மட்டுவண்டியை ஒரு மேசைக்குக்கீழ் ஒருவரது களை கூறும் படாதவாறு வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து தன் வேலைகளைக் கவனிக்கத்தொடங்கினான்.

சனக்கூட்டம் சிறிது சிறிதாகக் குறையத்தொடங்கியது இந்த நேரத்தில்தான் ஊழியர்கள் ஒருவர்மாறி ஒவராக சாட்டிடக்கெல்வது வழக்கம். இன்று ஐப்பாருக்குப் பசிப் பிரச்சினையே இல்லை. அவனுக்குப் பசிக்கவே இல்லை:

அவன் மெதுவாக மாட்டுவண்டியை மேசைக்கடியிலிருந்து வெளியே எடுத்தான். அகில் தொடுகூப்பட்டிருந்த சிறிய கயிற் கைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு அதனை மெதுவாக இழுக்கத் தொடங்கினான். அப்பொது கடகடவென்ற சப்தம் அதிலிருந்து வெளிவராத்தொடங்கியது. அந்தச் சத்தம் இனையத்துவ்வாவின் காதுகளில் நாரசாரமாக ஒவிக்கத் தொடங்கியது. இதைத் தொடர்ந்து 'ப..ளா...ர்' ஐப்பாரின் முதுகில் விழுந்த அடியின் வேகம் அவனைக் கீழீழீ குப்பறவிழிச் செய்துவிட்டது. விழுந்த அவன்து உடயபில் தாறுமாருக உதைகள் விழுந்தன!

இனையத்துவ்வா மிகுந்த கோபத்தோடு நின்றுகொண்டிருந்தான்.

'கோ'வென்று கதறியழுத ஐப்பாரின் ஷேட்டைப் பிடித்து உலுக்கி அவனை அப்பிடியீடு துக்கி இழுத்துப் பக்கத்திலிருந்த சுவரில் சாத்தி ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு மறு கையால் கண்ணங்களில் மாறி மாறி அறைந்தான். ஐப்பாரின் கண்களும் இருண்டுகொண்டு வந்தன.

சப்தம் கேட்டு ஊழியர்களில் இரண்டு மூன்று பேரும் கடைமுனைல் நின்ற சிலரும் உள்ளே வந்தனர். ஆனால் ஒருவருமே வாய் திறக்கவில்லை. ஐப்பாரின் மேலிருந்த தன் கைப்பிடியாத் தளர்த்திய வேகத்தில் கீழீழீ கிடந்த அந்த மாட்டு வண்டியை எடுத்தான் இனையத்துவ்வா.

அடியின் வேகம் தாங்காது கீழே விழப்போன ஐப்பாரைப் பயத்துடனே வேறு ஒரு ஊழியன் பிடித்து மெதுவாக மேசையில் துாக்கிவைத்துக் கிடத்தினான்.

இனையத்துவ்வா கீழே கிடந்த மாட்டுவண்டியை எடுத்து மிக வேகமாக வெளியே தூக்கி எறிந்தான். அந்த அடியின் வேகத் தால் அது தூள் தூளாகச் சிதறியது. அப்பொழுது எழுந்த சப்தம் ஐப்பாரின் இதயத்தையே ஒரு குலுக்குக் குலுக்கியது.

அந்தக் குலுக்குதலில் அவனுக்கென்றிருந்த அந்த ஒரு அற்ப ஆசையும் குலுங்கியது.

"சமதி" — 11-7-1976.

நானும் டிரிப் போகணும்!

இண்டைக்கு எங்கட ஸ்கூல்ல 'டிரிப்'... போனாங்க... ஓ... எவ்வளவு பெரிய 'டிரிப்' நா...லு நாள் பயணம்... இலங்கையில் முக்காவாசிப் பகுதிய சுத்திடுவாங்களாம். ...ம் ...குடுத்து வச்ச புள்ளைகள்... பேர்குங்க. அடேயப்பா... காலையிலேயே பஸ் புறப் பட்டது! அப்பப்பா... பஸ் புறப்படுற நேரத்திலே பார்க்கனும் புள்ளைகள்ட சந்தோஷத்த... மொதல்ல... ஸ்கூல் மென்றால் சேர் 'பாத்திரமா' ஒத்தினரு.. அதுக்குப் பொறவுதான் எல்லாரும் பஸ்ஸில் ஏற்றைங்க.. பஸ்செல் முன்னுக்கே ஸ்கூல் கொடியயும் தூக்கிவிட்டிருக்காங்க. ...பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்த உடனேயே எல்லோருமா சேர்ந்து ஸ்கூல் கீத்ததை அழகா பாடினாங்க. ...ம் ...சம்மா நின்டுகொண்டிருந்த நானும்பட் சேர்ந்து பாடத் தொடங்கிட்டேன். ...நெசமாவே நான் பாடினது எனக்குக் கூடத் தெரியாமேயேதான்!

பஸ்க்குள் இருந்த புள்ளைகள் நான் பாடறதக் கண்டு அங்க பாடிக்கிட்டே - என்னைப் பார்த்து கையைக் கையை நீட்டி, நீட்டிச் சிரிச்சாங்க... நான் பேசாம் எங்கட ஊட்டுக் குள்ள ஒழிவந்து, சுதலிடுக்கால பஸ்ஸைப் பார்த்தேன்! இந்த பஸ் போய்ம் போய்ம் எங்கட ஊட்டுக்கு முன்னுக்கா நிற கணும்?... உம்மா அடிக்கடி சொல்லுவாங்க... 'மகன்... எல் வாம் ஆண்டவன்ட் சோதினை எண்டு... இதுவர்கூட ஆண்ட வன்ட் சோதினதானே?' இந்த ஆண்டவன், பணக்கார பெரிய மனுஷர்களுக்கு சோதினை வய்க்கமாட்டானே? எனக்கெண்டா புரியவுமாட்டேன்குது!"

பஸ்ஸையே பார்த்துக்கிட்டிருந்தபோது உள்ளேயிருந்து உம்மா பெரிய குரல்ல கூப்பிட்டாங்க... 'மூ... பென ஸீ...' என்று! இந்த உம்மாவே இப்படித்தான்... எப்பவுமே 'மூ' என்றுதான் தொடங்குவாங்க ம்... எங்கட ஊட்டுக்கு எதிர்த்தாப்பல இரிக்கிற பரீத் ஹாஜியார் ஊட்டுவயும் ஒரு பெள்ளி இரிக்கிறு... அவங்கட உம்மா அவவ எவ்வளவு அந்றமையா கூப்பிடுவாங்க தெரியுமா...?' 'பெள்ளீ டியர்... பெள்ளீ கணமணி... பெள்ளித் தங்கம்...' இப்படித்தான் கூப்பிடுவாங்க... ம்... எம்னைப்

பார்த்து அப்பிடி யார்தான் கூப்பிடப்போருங்க... நான் யோசிச் கக்கிடடேயே இருந்தேன்... 'டிரிப்' பஸ்கம் போயிடுச்சி!

உம்மாட குரல் திரும்பவும் கேட்டது... "மூ... பெள்ளிச் சனியனே... இங்க வந்து ரெ ரலையேன்..." இதைக் கேட்டு எனக்குக் கோபம் வரல்ல. ஏன் தெரியுமா... இதைப்போல எல்லாம் எனக்கு கேட்டுக் கேட்டு பழகிப் போயிச்சி... பேசாமே குசினிக்குப் போனேன்.

உம்மா ஆப்பையெல்லாம் கூட்டு அடுக்கி வச்சிரிந்தாங்க... இதை எடுத்துக்கிட்டு இந்த ஊரிலே அரைவாசிப் பகுதிக்கு விற்கப்போகனும், "இந்தாடி பெள்ளி... மனி எத்தனயாச்சி.. இந்தா... இந்த பிளேன்ஸையைக் குடி... இந்தா கருப்பட்டி..." என்று அவசர அவசரமாக புடி ஒடைந்த கோப்பை யில் தேத் தண்ணியும் கருப்பட்டியும் தந்த 'ங்கு... மடக் மடக்கெண்டு குடிச் சிட்டு, ஆப்பப் பெட்டியத் தூக்கினேன்... ம்... சரியான பார மாக... என்ன செய்யிறது..."

ஆப்பப் பொட்டியத் தூக்கிக்கிட்டுப் போறபோதும் எனக்கு 'டிரிப் போனவங்களைப் பதத்ததான் ஒரே நினைவாக இரிந்திச்சு... ம்... போன வருஷமும் இப்படித்தான் 'டிரிப்' போனுங்க... அப்ப நான் ஆரும் வகுப்பு படிச்சிக்கிட்டிருந்தேன்... 'டிரிப்' போறதுக்கு ஆசை ஆகையால் வாப்பாகிட்டியும், உம்மாகிட்ட யும் கேட்டுக் கேட்டு சல்லியும் சேத்து வச்சிரிந்தேன்... என்ன செய்யிறது? உம்மா அடிக்கடி சொல்லுப்போல... ஆண்டவன்ட சோதனைபோல... வாப்பா திழரென்று நெஞ்சுவலி எண்டு படுத் தவரு... அண்டைக்கே மௌத்தாகியும்விட்டாரு... வாப்பா மெளத்தாகி மூன்று கத்தம் நடந்த அண்டைக்குத்தான் 'டிரிப்' கோனுங்க... என்கு எப்படி 'டிரிப்' போக மனசுவரும்...? என்கிட்ட இருந்த காசையும் உம்மாகிட்ட கொடுத்திட்டேன்...!

இந்த வரிஷும் 'டிரிப்' போக உம்மாகிட்ட காசு கேட்டுப் பார்த்தேன்... உம்மாதான் என்ன செய்வாங்க, நானும், எண்ட ரெண்டு தம்பிகளும், ஒரு தங்கச்சும்... எல்லாருக்குமாக உம்மா கூடுற ஆப்பீல் வாற நயம்தான்! வாப்பா மெளத்தாகி உம்மா 'இத்தாலீ' இரிக்கிற வரைக்கும் சாச்சா, பெரியப்பா எல்லாம் சொஞ்சம் கொஞ்சம் வந்துபோய் ஒத்தி செய்தாங்க... அதுக்குப் பொறவு... எவ்வாம் உம்மாட தலையிலதான். உம்மா சொக்கில்லாம் ஒருநாள் படுத்து ஆப்ப சுடாட்டா... எங்களுக்குச் சாப்பிடவும் ஒண்ணுயேயில்ல; பசியிலதான் இரிக்கலும்,

ஆப்பயத் தூக்கிட்டு நாந்து நடந்து காலெல்லாம் வலிக் கிறது... ம்... இனி ஒடி ஒடி வரானும்! ஸ்கூல்ல்.. இண்டைக்கு அவ்வளவு படிப்பு இரிக்காதுதான்! உம்மா போக்சொலருங் களா தெரியாது!

உம்மா போக்சொன்ன கட்டாயமாகப் போகத்தான் வேணும்! பாவம் உம்மா... உம்மாட மனசை நோச்ச செய்யக் கூடாது! எங்களுக்காக்கத்தானே உம்மா கஷ்டப்பட்டாருங்! உம்மாவ கஷ்டப்படுத்தக்கூடாது என்றாக்காகத்தான் இந்தத் தடவ 'ட்ரிப்' போக நான் காசு கேட்டு கஷ்டப்படுத்தல்ல! மன்னுக்கு ஊட்டல் உள்ள பரீத் ஹ ஜியார்ட மனைவி எப்டியல்லாம் உடிபாங்க தெரியுமா? அவங்கிட்ட எத்தன சாரிதான் இரிக்குமோ? எங்கட உம்மாகிட்ட ஒன்டே ஒன்டுதான் இரிக்குது!

ஓ... 'ட்ரிப்' போனவங்க இப்போ... எங்க போயிரிப்பாங்களோ... 'ட்ரிப்' போயிட்டு வந்தா... ஸ்கூல்ல அதைப்பத்தி எழுகச் சொல்லுவாங்க... எல்லாரும் எழுதிக் காட்டுவாங்க... அப்பவெல்லாம் எனக்கு மிசம் வெக்கமாகத்தானிருக்கும்! 'ட்ரிப்' போனவங்க மட்டும் சேர்ந்து சேர்ந்து அங்க பார்த்தது களப் பத்திக் கடைப்பாங்க... எங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளவும் மாட்டாங்க! சே... சே... இந்த 'ட்ரிப்' எல்லாம் என்னத் துக்குத்தான் போருங்களோ தெரியாது. இல்லாட்டா... காசு இல்லாதவங்களையும் ஸ்கூலால் காசு போட்டாவது கூட்டிட்டுப் போவனும்.

"யா... அல்லாஹ்... நான் எங்கே இரிக்கிறேன்... இதென்ன கைகாலெல்லாம் பெரிசா கட்டுப்போட்டிருக்கிறங்க..." ஏம்மா பெள்ளி.. கோட்டில் பாத்துவரக் கூடாது... சைக்கிள் வந்தது கூடத் தெரியல்ல" உம்மாட குரல்தான்...

"உம்மா நானும் 'ட்ரிப்' போகனும்... நான் ஏன் இப்படிச் சொன்னேனே? எனக்கே புரியவில்ல... "உம்மா... உம்மா..." கைகளை நீட்டுறேங் நீட்டமுடியல்ல...

உம்மாட கண்ணில் இரிந்து கண்ணீர் கொட்டுது! என்னக் கட்டிப் பிடிச்கக்கிட்டு உம்மா ஏன் இப்படி அழிருங்க, உம்மாட கண்ணீர் எண்ட மொகத்த நலைக்குது...!"

(யாவும் கற்பண)

"கலைமலர்" — ஆகஸ்ட் 1978.

நேர்மை உள்ளம்!

காலைப்பொழுது புத்தெழிலோடு மலர்ந்தது. சகிலா புத்துணர்வோடு எழுந்தவள் இயந்திரமாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

சிதைப் பணியில் சிலவிட்டுச் சிலிர்த்து நிற்கும் புதுமலராக அவளின் அகமும், முகமும் திகழ்கின்றன. மனத்தில் எழுந்த அழுத்தமான தீர்மானம் அவளது இந்த சுறுசுறுப்பிற்கு வித தாய் அமைந்ததோ...?

"ஓ... மனமே, உனக்குத்தான் எத்தனை அபார சக்கி? இரண்டு மூன்று நாட்களாக நீ சோர்வுற்றபோது உடல் முழு வதுமே சோர்வுற்றேதே... இப்போது.. உனது தீவிர உரச்கம் உடலெங்கும் எவ்விதம் வியாபித்தது?" என்று கேட்கவேண்டும் போல் சகிலாவுக்குள் ஓர் உந்தல்!

வேலைக்குச் செல்லத் தயாரான சகிலா, வழைமேபால் தாயிடம் "உம்மா... போயிட்டுவர்களேன்..." என்று விடைபெற்றார்.

"ம...க...?" என்று தாயர்க் கைதையோ சொல்ல ஆயத்த மானார். "ம...க... சகிலா உங்கட ஸ்கூல் மாஸ்டர் அவளை ருக்கு நீங்க என்ன பதில் இண்டைச்சு சொல்லப்போரீங்கா...?" என்ற கேள்வி பெரியதொரு எதிர்ப்பார்ப்போடு தாயிடமிருந்து பிறந்தது.

ஒரு கில கணங்கள் சகிலா மெளனமானால். தன் முடிவை இப்போதைக்கு தன் தாயிடம் சொல்லுவதா வேண்டாமா என்ற சில நிமிடத் தவிப்பு! ஒரு முடிவிற்கு வந்தவளாய், "உம்மா... இன்னமும் நான் ஒரு முடிவிற்கு வரவில். ஆறுதலா சொல்லுவாய்" என்று ஒரு பொய்யைச் சொன்னாள். தாயர்கள் மனதை காலையிலேயீ நேர்க்கெய்யைக்கூடாது என்ற உணர்வு அவளிடம் பிறந்தது! தாமதிக்காது அவள் வெளியேறிவிட்டாள்!

"யா அல்லாஹ்... இந்தப் புள்ள நல்லதொரு பதிலச் சொல்லி அந்த யாஸ்டர் கலியாணம் செய்துகிட்டா எனக்கு

நிம்மதியா இரிக்கும்... வலிய வர்ர சிதேவிய ஏன்தர்னே இவ புரிஞ்சுகொள்ளாம இரிக்கா...” என்று சிந்திக்கத்தொடங்கினார் அந்தத் தாய்!

சகிலாவும் சிந்தனையுடனேயே பாடசாலையை நோக்கி நடந்தாள்! அன்ஸார் மாஸ்டர் அவஞ்சுடன் வேலீ பார்ப்பவர், பக்கத்துக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர், ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர்! பல நல்ல பண்புகளையுடையவர்.

கடந்த சில மாதங்களாகவே அவர் தன் மனம் சகிலாவிடம் ஈடுபாடு கெபண்டுள்ளதை மறை மகமாக விளக்கிக்கொண்டு வந்தார். கடந்தவாரம் ஆசிரியர்+வின் ஸ்டாப் ரூமில் சகிலா ஒரு வாக இருந்தபோது வெளிப்படையாகத் தனது உள்ளதை வெளிப்படுத்திவிட்டார்.

அதை நினைத்தால் சகிலாவின் மனம் இப்போதும் இதமான ஒரு சுகானுபவத்தைச் சுகித்த உணர்வையே பெறுகிறது!

ஓ... அவர்தான் எந்தனை சாமர்த்தியமாக தன் மனக் கருத்தை வெளிப்படுத்தி விட்டார்?

“ஈ...ச்...ச...ர்...” என்று அன்ஸாரின் குரல் கேட்ட சகிலா தான் படித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகத்திலிருந்து தனது கவனத்தை அவர்மீது திருப்பினால்.

“ச.. கி.. லா...” என என்றுமில்லாதவாறு அவள் பெயரை அவர் உச்சரித்தபோது சில கணங்கள் சகிலா அதிர்ந்தபோனால். அந்தக் குரலில் உலகத்து அங்கையெல்லாம் ஒன்று திரட்டிய தன்மை வெளிப்பட்டதோ?

“ச.. கி.. லா... உங்கள்... உங்...கள்... நான் என் மீணவி யாக்கிக்கொள்ள விரும்புறன்... உங்கட பதில்... நீங்க.. யோசிச் சுச் சொல்லுங்க...” என்று பதட்டத்துடன் கூறி முடித்தார் அன்ஸார். கால்சட்டைப் பைக்குள் இருந்த கைக்குடையை எடுத்துத் தன் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டார். உடனடியாக ‘ஸ்டாப் ரூம்’ விட்டும் வெளியேறினார்!

வெலவெலத்துப் போய்விட்ட நிலையிலிருந்த சகிலாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

சகிலாவுக்கு நினைவு தெரிந்து அவள் நாலாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்த போதே அவள் தந்தை காதர் இறைவனாடி சேர்ந்தவிட்டார். அவள்தான் மூத்தவள்; அவளையுடுத்து இரண்டு தங்கை+ஞம், ஒரு தம்பியும்! சொத்து சுகம், பொருள் பண்டம் என்று எதையுமே சேர்த்து வைக்காத நிலைமையில்.

காதர் தன் கதையை முடித்துக்கொண்டபோது சகிலாவின் தாய்க்கு பாரிய பல பிரச்சினைகள் தோன்றின.

பல வீடுகளில் பண்வேறு வேலைகளைச் செய்தாள். உறவினர்கள் தெரிந்தவர்கள் என்று எவரிடமும் கையேந்தி நிற்காமல் இறைவன்முன் தன் கமைகளை வைத்தாள்.

இயற்கையிலேயே நல்ல படிப்பாளியான சகிலா ஆசிரியை யானான். பயிற்றப்பட்ட ஒரு ஆசிரியை. அவள் தமிழ் ஒரு கடையில் வேலீ செய்கிறான்; தங்கைகள் படிக்கின்றார்கள்.

சிந்தனையே வசமாகப் பாடசாலையை அடைந்த அவளை முதலில் வரவேற்றது அன்ஸார் மாஸ்டரின் வாருஞ்சையான ‘குட்மோர்னிங்’ என்ற வாழ்த்துக்கள்தான்!

அவஞ்மும் பதில் சொன்னான்! அந்தச் சில கணங்களில் அன்ஸாரின் முகத்தில் தோன்றிய எதிர்ப்பார்ப்புக்களைப் புரிந்து கொண்ட சகிலா திடீரென அவற்றை விழுங்கிக்கொண்டாள்!

மனத்திலே எடுத்த தீர்மானத்தை எப்படி வெளிக்காட்டுவது என்று அவள் தவிக்க, நேரம் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

இன்று அவள் எப்படியாவது தன் தீர்மானத்தைச் சொல்லியே ஆகவேண்டும்!

அன்ஸாரின் விருப்பத்தை சகிலா தன் தாயிடமும், தமிழிடமும் கூறிவிட்டாள். அவர்களும் அதற்கு விருப்பம் தெரிவித்திருந்தனர். ஆனால், சகிலாவின் மனமதான் இடம் கொடுப்பதாயில்லை.

நாலாம் பாடவேளை! சகிலாவுக்கு ‘பரீ’. மெதுவாக ‘ஸ்டாப் ரூமை’ நோக்கி நடந்தாள். அங்கிருந்த அன்றைய தினசரியைக் கையிலெலுத்துப் புரட்டினால்...!

யாரோ கணைக்கும் சுத்தம் கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தாள்! அன்ஸார் அங்கு நின்றிருந்தார்.

சில கணங்கள் அவள் செலிப்பறையில் பேரிரைச்சல் ஒலித்தது. வியர்வையால் கைகள் பிசுபிசுத்தன.

“ச..கி..லா...” என்ற அன்ஸாரின் குரல் அவளைத் தலை நிமிரச் செய்தது! “இன்றைக்கு ஒரு முடிவு சொல்லுவீங்களா?” என்றார். உலகத்துக் கணிவை உலகத்து எதிர்பாப்புகளை எல்லாம் ஒருசில சொற்களில் குழழுத்துக் கேட்டுவிட முடியுமா?

“நான்.. பிறகு சொல்கிறேன். முடிந்தால் வீட்டுக்கு வாங்க..” என்று மிகவும் பிரயாசப்பட்டுச் சொன்னாள் சகிலா சே... எடுத்த முடிவை சொல்லுவதற்கு என்ன தயக்கம்! அவளது உள்மனம் அவளையுமறியாது அன்ஸாரில் ஈடுபாடு.

“எனக்குப் பாடம் இரிக்கி... பின்னேரம் உங்க வீட்டுக்கு வர்கள்..” என்று கூறிவிட்டு அன்ஸார் வெளியேறியபோதுதான் சகிலாவின் பட்படப்பு சிறிது குறைந்தது. அதன்பின் அவளால் பத்திரிகையில்லை கவனம் செலுத்தமுடியவில்லை.

மாலையில் அன்ஸார் வீட்டுக்கு வந்தால் தனது முடிவை எவ்விதம் வெளியிடுவது என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

மாலை நேரம் நாலு மணியிருக்கும், மிகவும் உற்சாகத்துடன் வந்தார் அன்ஸார்.

பாடசாலையிலிருந்து வந்தவட்டேனேயே தாயிடம் சகிலா “இணைடைச்கு சிலதீரம் அன்ஸார் மாஸ்டர் வந்தாலும் வர ணேயோ தேடினால் தாயார். சகிலா மனதுக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டாள்.

“மக... தேத்தன்னிக்கு என்னமாவது தீன் செய்யனுமா?” என்று மறைமுகமாகவும் கேட்டார் தாயார்.

“இல்லம்மா அப்படி ஒண்டும் தேவையில்ல...” என்று கூறி விட்டாள் சகிலா.

தாயுள்ளத்தால் ஒன்றையுமே புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை! அன்ஸார் வந்தபோது முகம்மலர் வரவேற்றிற்றுள் சகிலா!

அது பொருத்தமான ஜோடிதான் என்று தாயின் மனம் முடிவு கட்டியது.

வெறுங்கையோடு வராது பெரியதொரு திண்பண்டப் பார்ச் அட்டினயே அன்ஸார் வந்திருந்தார்;

சம்பிரதாயமான பேச்சுக்களிலிருந்து இருவரும் விடயத்திற்கு வந்தனர். சகிலாவின் உடயபில் மெல்லிய நடுக்கம் விரவ... வியர்வை கியத்தொடங்கியது.

“ச...கி...லா...” என்று மெதுவாக மௌனத்தைக் கலைத்தார் அன்ஸார்.

“நீங்க... சொன்ன விஷயமா நான் யோசிச்சேன்! உங்கட விருப்பத்த நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாம இரிக்கி...” என்று கூறிய சகிலாவின் தொண்டைக்குழிக்குள் அழுகை அழுத்தியது. அவள் எவ்வளவுதான் கட்டுப்படுத்தியும் கண்ணீரை மறைக்க முடியவில்லை.

எழுந்து ஜனனல் பக்கமாக நின்று வெளியே பார்ப்பது போல் கண்களைத் துடைத்து, தண்ணீச் சுதாகரித்துக்கொண்டாள் அவள்.

அதிர்ந்துபோய் தவித்தார் அன்ஸார். “ச.. கி.. லா... என்னில நீங்க என்ன குறையைக் காண்றீங்க...” என்று கேட்டபோது அன்ஸாரின் குரல் உறைந்து, துயரம் நெஞ்சுக்குள் இறுகியது?

சில நிமிடங்கள் சகிலாவினால் ஒன்றுமே சொல்லமுடியவில்லை. “ஓ... அன்ஸார்... நீங்கள் கணவராக வர நான் கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டுமே... அமைதியும், எளிமையும் அன்பும் கொண்ட உங்களிடம் என்ன குறையைத்தான் காணப்படியுப்பு?” என்று சத்தமிட்டுச் சொல்ல வேண்டுமே ஆவேஷம் சகிலாவுக்குள் பிறந்தது. சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டாள்.

“உங்சளில்... ஓரு குறையுமில்லை... ஆனால் உங்கட மனையாகிற பாக்கியம் எனக்கு இவ்வை எண்டிதான் நான் நினைக்கிறேன்...” என்றால் சகிலா மிக நிதானமாக.

“ச.. கி.. லா... நீங்க என்ன... என்ன சொல்றீங்க...” என்று அதிர்ந்தார் அன்ஸார்.

மெதுவாக நாற்காலி ஒன்றில் அமாந்தாள் சகிலா.

“நான் உண்மையைத்தான் சொல்லேன்... இப்போ நீங்க... என்னையும், என் குணத்தையும், அழுகையும் கண்டு கலியானம் செய்துகொள்ள விரும்பற்றிக். உண்மையிலேயே இவைதான் துணைக்கு இரிக்கவேண்டிய பண்புகள்! ஆனால் ஆனால் நான் ஒரு ஏழை.. எந்தவித வசதிகளும் இல்லாதவள்...” என்று தொடர்ந்தாள்.

“சகிலா - நான் பணத்தை மதிக்கிறவனு இருந்தா உங்கள் அடைய விரும்பியிருக்கவே மாட்டேனே” என்று இடையறித்தார் அன்ஸார்.

“உண்மைதான்... ஆனால்... உங்கட இன்றைய மனநிலையில் இப்படிச் சொல்றீங்க... உங்களுக்கு இரிக்கிற பொறுப்புகள் யோசிச்சப் பாருங்க. உங்களையே நடப்பி இருக்கிற உங்கட குடும்பம்...

உங்களுக்குப் பின்னால் நானு தங்கச்சிமார்... ஒருத்தறையும் இன்னும் முடிச்சிக் கொடுத்ததில்ல... இந்தப் பொறுப்பை நீங்க எப்படி முடிக்கப்போறீங்க...” என்று கேட்டாள் சகிலா.

“...கி...லா... அவங்க இப்போ சின்னப் புள்ளோகள்தானே...” என்றார் அன்ஸார்.

“நெசந்தான். ஆனால்... நாளைக்கு உங்கட புள்ளோகளும் பெருகி... எல்லாச் சுமைகளையும் எடபடித் தாங்குவீங்க... இப்போ ஓண்டையுமே எதிர்பார்க்காம் என்ன நீங்க முடிக்கறீங்க. ஆனால் நாளைக்கே பிரச்சினைகள் பெருகிட்டா. என் குணமும் அழுகும் அங்கே பெரிசா தெரியாது. இந்த உடம்போட வார உறவு காலப்போக்கில் சுகப்ப உண்டாக்கும்! இப்போது இறிச்சிற வேகம் தணிஞருச் போச்செண்டா உங்கட பணச் சீயாசப்படும் போது இழப்புக்கள்தான் பூதாகாரமா கரிக்கு.” என்று மிகமிக நிதானமாகப் பேசிய சகிலா தெளிவான முகத்துடன் அன்ஸாரை நியிர்ந்து பார்த்தாள்.

“யோசிச்சுப்பாருங்க... எனக்கும் எந்த வசதியும் இல்லை... நிச்சயமாக நீங்க நல்ல வசதியுள்ள குடும்பத்தில் ஒரு பெண்ணை முடிக்கலாம்! அந்த வசதிகள் உங்கட குடும்பத்துக்கும் தேவை! ஒண்டுக்கும் இல்லாட்டியும் உங்கட தங்கச்சிகள்ட வாழ்க்கைக்கு அது தேவை! என் அழுதம், குணமும், படிப்பும் நிச்சயமாக உங்க குடும்பத்தை வாழுவைக்காது.” என்று சகிலா உறுதியாகக் கூறி ருள்ளன.

அன்ஸார் பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சிறிதுநேரத்தில் மெளனமாக ஏழுந்து சென்றார்.

சகிலாவின் மனம் எதையோ பெரிதாக இழந்துவிட்டதுபோல் ஓலமிட்டது! ஆனாலும் மனதில் ஒரு திருப்பதி! தாயின் சாரமாரி யான கேள்விகளுக்கு அவள் அமைதியாகப் பதில் கூறினார்.

“உம்மா... எனக்கெண்டு ஒருத்தர் இல்லாமற் போகமாட்டா ருப்மா. பெரிய குடுப்பச் சுமைகள் இல்லாத நேர்மையான ஒரு ஏழை எங்காவது எனக்கு இரிப்பார்...” என்றாள் மகன். அமைதி யுடன் அவளை நோக்கினார் தாயார்.

“நீந்தாமனி” — 6-7-1986.

ஊழை மகள் பேசுகின்றனர் !

அவரது வாழ்க்கையிலே முதன் முறையாக அவரைத் தட்டிக்கேட்கும் வார்த்தைகளின் ஆக்கிரமிப்பு தாங்காது ஹாஜியார் திடுக்கிடடே போனார்!

ஆத்திரம், அவமானம் எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று மூட்டி மோதி அவருள்ளே பெருங் கொந்தளிப்பை உண்டிபண்ணினார்.

உடம்பெல்லாம் இரத்தம் கொதித்து அப்படியே இரு கண்களிலும் வந்து நின்றதைப்போல கண்கள் இரண்டும் இரத்தச் சிலப்பாயின்; ஹாஜிபாரின் உடல் முழுவதும் நடு நடுங்கியது.

அவரது ஆதாவாளர்கள் அவரைப் பார்த்தனர். அந்தப் பார்வைகள் எரிகின்ற நெருப்பில் எண்ணெய்யைப் பாய்ச்சின.

ஹாஜியார் என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை, உட்கார்ந்திருந்த அத்தனைபேரையுந் தாண்டி வெளியீறத் தொடங்கினார்.

“நில்லுங்கள்” பலகுரல்கள் ஒருங்கே ஒலித்தன.

“எங்கள் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிட்டுப் போங்கள்”, அதே குரல்களின் ஏகோபித்த ஆரவாரம்.

திரும்பிப் பார்த்த ஹாஜியார் உரத்துக் கூவினார்.

“எந்தப் பயலுடைய கேள்விக்கும் பதில் சொல்ல நான் தயாராய் இல்லை”.

“பதில் சொல்லத் தயாராக இல்லாத நீங்கள் ஊரின் பொது விஷயங்களிற் தலையிடத் தேவையில்லை”.

ஹாஜியாரின் அதிகாரத்தொனியிலும் பார்க்க சற்று உரத்தே அதுவும் ஒலித்தது.

“என்னைக் கட்டுப்படுத்த எந்தப் பயலுக்குமே முடியாது. நான் நினைத்ததைச் செய்தே தீருவேன்”. தொடர்ந்து உரக்கக் கத்தினார் ஹாஜியார்.

அமர்ந்திருந்த இளைஞர்களிற் பெரும் பகுதியினர் எழுந்து விட்டனர். “சரி, செய்தத் தீருங்கள் பார்க்கலாம்”.

ஹாஜியார் விர்ரென்று சென்று வெளியே நிறுத்தியிருந்த தனது புதிய பெண்ஸ் காரில் ஏறித் தனது கோபத்தை எல்லாம் கார்க் கதவில் காட்டிச் சடாரெனக் காரைத் திறந்து மூடினார்.

காரின் கதவு மூடப்பட்ட அடை நிமிஷத்தில் அந்தப் பிரமாண்டமான காரைச் சுற்றிப் பள்ளிவாசலுக்குள் இருந்த கூட்டம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டது. அதைக் கண்டதும் ஹாஜியார் அதிர்ந்தே போய்விட்டார்.

வெளியே கூடி நின்றவர்களிடம் ஒருவித கொந்தளிப்பும் உதவேகமும் பெருகத் தொடங்கியது. வெளியே நின்றவர்களின் சார்பாக முபாரக் துணிச்சலுடன் துடிப்பாகப் பேசத் தொடங்கினான்.

“ஹாஜியார், ஆற்றுக்கு அக்கரையிலுள்ள சின்னவெவையின் வீட்டைப் பள்ளிவாசலிலிருந்து வலக்கி வைக்கவேண்டும் என்று நீங்கள் பிடிவாதம் செய்வது எந்த வகையிலும் சரியான தல்ல... அவர்களுடைய நிலைமையின்...”

ஹாஜியார் என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை, திடீரனைக் கூட்டத்தைத் தாண்டி அசரத்துக்கு காரிற் போய்விட்டார்.

இளைஞர் கூட்டம் திகைத்து நின்றது. முபாரக் கைத் தொடர்ந்து மீண்டும் பள்ளிவாசலுள் புதுநந்தனர் அவர்கள். சிறிது நேரம் அங்கு பெளனம் ஆட்சி செலுத்தியது.

முபாரக்கின் பக்கத்தில் இருந்த கூபர் மெதுவாகச் செருமிக்கொண்டு பேசத் தொடங்கினார்.

“நன்பர்களே, சின்னவெவையின் நிலைமையை இவ்வளவு காலமும் பள்ளி நிர்வாகத்தினர் அறியாமலா இருந்தனர்? இப்பொழுது பெரிய சட்ட துட்டங்களைப் பேச முனவருபவர்களில் ஒருவராவது அந்தக் குடும்பத்துக்கு ஒருநேரக் கஞ்சிக்குத்தானும் வழி செய்திருப்பார்களா?”

கூபரின் இந்தக் கேள்வி எல்லோரது உள்ளங்களையும் ஊசியுணர்யாய்த் தெத்தது.

“நான் உதவி செய்தேனு?”, என்று ஓவ்வொருவரும் தமக்குள்ளேயே கேட்டுக்கொண்டனர்.

“ஊரின் டாஸ்ட்டிகளாம்... பெரிய ட்ரஸ்ட்டிகள், ஊராரின் குற்றங்களைமாத்திரம் கவனித்துக் கண்டிக்கத்தான் தெரியும். பட்டினியாற் வசத்தாலோ, நோயாற் வசத்தாலோ, கூடுதல் அவர்களது கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை...” கூபர் பேசிக்கொண்டே இருந்தான்.

ஆற்றின் அக்கரையிலே, அச்சிறிய மண்குடிசையிலே கிழிந்து போன பாய்த்துண்டில் எண்சான் உடம்பெயும் ஒருசானையைச் சுருக்கி, முடங்கிப் படுத்துக்கொண்டிருக்கும். சின்னவெவையின் மூலம், அவரது மணைவி கூலையையும், அவர்களது குடும்பத்தையும் பள்ளியில் இருந்து விடக்கிவைக்கவேண்டும் என்பதுதான் ஹாஜியாரின் ஏதோயித்து மூடிவு! ரஹி! ஹாஜிபார்தான் பள்ளில் சல் நிர்வாகக் குழுவின் தலைவர். ஹாஜியாரின் அந்த ஏதோயித்து மூடிவுக்கு நிர்வாகக் குழுவினரும் பூரண ஆதரவு அளித்தனர்.

ரஹி ம் ஹாஜிபார் தலைமையிற் கடிய குழு சின்னவெவையின் குழும்பத்தைப் பள்ளிவாசலிலிருந்து ஒங்கிவைப்பெற்று மூடிவு செய்தது. இந்த மூடிவைக் கீட்டடு இளைஞர்கள் குழுறி எழுந்தனர்.

ஒரு மூடிவை மக்கள் இப்படி எதிர்த்தது இதுவே முதல் தடவையாகும். பொதுமக்களின் ஏதோயித்து இந்த ஏதோயிப்புத் தமது பரம்பரைக்கே மாசேற்படுத்திவிட்டதென ஹாஜியார் நினைத்தபோதுதான் அவரது இரத்தம் கொதித்தது.

சின்னவெவையின் மகள் தமினு பக்கத்துத் தோட்டத்தில் இருந்த இக்பாலுடன் ஓடிப்போய்விட்டாள். இதுதான் அவர்களை - அதாவது சின்னவெவையின் குழும்பத்தினரை ஊரிலிருந்து, ஊர்ப்பள்ளியிலிருந்து விடக்கிவைக்கவேண்டும் என்பதற்கு அவர்கள் காட்டும் காரணம்.

“ஓடிப்போனது” உண்மைதான். அதற்காக அந்த வீட்டை விடக்கிவைக்கவேண்டும் என்பதும் நியாயம்தான்.

ஆனால் —

சின்னவெவையின் மகள் ஏன் ஓடிப்போனால்? என்பதுதான் பிரச்சினை.

சின்னவெவையின் காலோன்றையும் கையொன்றையும், ஒருாக்க வாயையும் பாரிசவாதம் பதப்பார்த்தது. ஏழு வருடங்களுக்கு மேலாக அவர் கிழிந்த பாய்த்துண்டே சுதமைன எண்ணிவழிவுண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படலாயிற்று.

தமினு மூத்தவள். அவருக்குப்பிறகு பிறந்த அனும் பெண்ணுமாக ஆறு பிள்ளைகள். மொத்தம் ஒன்பது உயர்கள்! இந்த ஒன்பது உயிர்களும் வாழக் கூடி பட்டடு உழைப்பவள் தமினுவின் தய்ச்சிலூரதான். அவர்களின் வீட்டில அடுப்பெரிந்த நாட்களை அடுப்பு எரியாத நாட்களே அதிகம்.

செல்வத்தையும் சீரான வாழ்க்கையையும் கொடுக்க மறந்த ஆண்டவன், தமினுவிடம் பேரழுகை வாரிசுமங்கி இருந்தான். காட்டில் ஏறிக்கும் நிலவின் கதுதான் தமினுவின் அழகிற்கும் நேர்த்திருந்தது.

கல்யாணம் பேசிவந்தவர்கள் கேட்ட மூவாயிரத்தைத்தானும் தமினுவின் தாயால் கொடுக்கமுடியாமற் போன்றதல்லாம் சொக்மயமான கதை. அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் எத்தனை பணக்காரர்களிடம் கையேந்தி அந்தத் தாய் கேட்டிருப்பாள்? எவ்ருடைய மனமும் கசியவில்லை.

தமினு என்ற இள மலரின் இதயத்திற் பூத்த இனிய கனவுகள் அத்தனையும் பலமுறை பணம் என்ற அரக்கஞல் இராட்சத்தைமாய் நகச்கப்பட்டன.

வாடிய மலருக்கு வாஸ்மழையாய் வந்தான் அடுத்த தோட்டத்திற்கு இக்கால் என்ற இளைஞர். அந்த இளைஞர்களைத் தமினு ஒடிப்போய்விட்டாள். உண்மையிலேயே அவள் இப்படிப்போனது பற்றி சின்னவெவ்வக்கோ, அவரது மனைவிக்கோ சிறிதும் கவலையில்லை. எப்படியோ தங்களது ஒரு பாரம் குறைந்து என்ற திருப்தியின் சாயல்தான் அவர்களது இதயத்தில் பதிந்துகிடந்தது.

தமினுவும் இக்பாலும் இப்படிப் போனது சட்டப்படி குற்றமே என்று சாதித்த பள்ளிக் கமிட்டியினரிடம் முதலில் முபாரக்தான் கேள்விகளைத் தொடுத்தான்.

“திருமணம் செய்து கொடுக்க ஏதாவது உதவுங்கள்” என்று கேட்டபோதெல்லாம் கையை விரித்த அத்தனை பேரும் இப்போது நியாயம் பேசவருவதில் நியாயம் இல்லை” என்று அடித்துக் கூறினால் முபாரக்:

முபாரக்கின் பேச்சிலும் உண்மை இருப்பதை உணர்ந்த ஊர்மக்களிற் பெரும்பாலானால் முபாரக்குடன் சேர்ந்துகொண்டனர்.

முபாரக்கின் தலைமையில் ஹாஜியாரின் போக்கை மாற்றுவது எப்படி என்பதைப்பற்றி நீண்ட நேரம் விவாதம் நடந்தது.

விவாதத்தின் பின்னர் ஒரு நல்ல முடிவோடு அவர்கள் வீடு திரும்பினர் இரவிரவாய் முபாரக்கும் அவனது நன்பர்களும் அதே வேலையாய் இருந்தனர்.

மறுநாட் காலை -

ரஹ்ம் ஹாஜியார் தமது வர்த்தக நிலையத்தை நோக்கிப் புதிய காரில் புறப்பட்டார்.

என்ன அதிகயம்!

அவரது வீட்டிற்குச் செல்லும் பாதையிற் பெரிய கூட்டம், ஹாஜியாரால் காரை எடுக்கவே முடியவில்லை. நாலைந்துபேர் பாதைக்குக் குறுக்கே படுத்திருந்தனர்.

“கின்னலெவ்வையின் மகளைப்பற்றிப் பேசுவார்களோ! அவர்களுக்கு இதுவரை நீங்கள் என்ன உதவிகளைச் செய்திருக்கின்றீர்கள்!”

“ஹாஜியாரே! வண்டனுக்குப் படிக்கப்போன உமது மகன் அங்கு நடந்துகொண்ட முறை சரிதானு?”

“உமது மகன் ஹோட்டல்களில் நடனமாடுவது எந்தச் சட்டப்படி சரியானது?”

ஒரே கூச்சல்!

ஹாஜியார் “ஸ்டேயரிங்”கில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டார்.

ஊழைகள் பேசத் தொடங்கினால்.. ஆண்டுகள் பலவாக அடுக்கப்பட்டிருந்த அவர்களது எண்ணங்கள் மட்டத்திறந்த பெருவெள்ளமாய்ப் பாயும் என்பதை பெரிய புள்ளிகள் உணரத் தொடங்கினர்.

அவர்களது தலைகள் ஏனோ நிலத்தை நோக்கிக் குனிகின்றன.

“சிந்தாமணி” – 30-10-1977.

காலம்பல கடந்தாலும்...

ஆத்திரம் பொங்க வீட்டிற்கள் நுழைந்தான் மற்றுப் பொவ அவன் வந்த வேகத்தில் வீட்டில் ஏதோ விபரிதம் நடக்கப்போவ தாக எல்லோரும் எண்ணினார்கள்.

மற்றுப் பெருட்டனும் பேசாது நேராகச் சமையற் கட்டினுள் நுழைந்தான்.

“ஸக்கியா... இங்க வரா... சுருக்க மை கொஞ்சம் ஊத்து...” அவனது குரலில் கோபக்கனல் தெறித்தது.

ஸக்கியா அவனது தங்கை. இருபத்தாறு வயதாகி யும் வாழ்க்கையென்னும் காலமலரை கவைக்க முடியாமல் வீட்டிற்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடப்பவள்.

மற்றுப்பின் குரலால் அவன் உடல் பதறியது.

“ஓரு நிமிஷத்திலே ஊத்தித்தர்ரேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் பரவரவென்று அடுப்பை மூட்டினார். அவனது தாய் வந்து தேவிலையையும் சீனியையும் எடுத்துவைத்தான். சின்னவள் பர்ஹானு வந்து கோபபையைக் கழுவிவைத்தாள்.

உண்மையிலேயே இரண்டு நிமிடங்களில் கேள்வீர் மற்றுப்பின் கைகளுக்குச் சென்றுவிட்டது. இரண்டே நிமிடங்களில் கேள்வீத்த மற்றுப் போவபைப் பீசாது குறையாக மேசை மீது போட்டான்.

நேராக முன் அறைக்குப் போனேன். அங்கேதான் அவனது தந்தை “ஈளிக்கேரில்” முடங்கிக்கிடக்கிறார். ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னர் வந்த பாரிசவாதம் அவர்கள் இப்படி ஆக்கிவிட்டது.

மகன் மற்றுப் போடும் அட்காசம் எதற்காக என்பதை அவரால் ஊத்துக்கொள்ள முடிந்தது. அவரது ஊகிப்பு அராது உள்ளத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் போதே மற்றுப் பிடிப்பெற்று அவர் முன்னால் நிற்கிறன்.

அவர் இலோசாகக் கண்களை முடிக்கொண்டார்.

“வா... ப... பா...”

அவர் அதிர்ந்து போய்விட்டார்.

மற்றுபே கொடர்ந்தான்... “வாப்பா... இண்டைச்கு நான் கரீம் மொதலாளிக்கூட்ட ரெண்டில் ஒண்ட பாத்திடப் போட்டேன். நீங்க. என்ன கொன்னாலும் கரி...” அவர் என்ன பதிலைச் சொன்னாலும் அவனை அது - அவனது முடிவிலிருந்து மாற்றி விடாது என்பதையே அவனது கடைசி வசனம் காட்டியது.

“இங்க பாருப்பா... மற்று...” தந்தையார் மிகவும் பவ் வியயாகப் பேசத் தொடங்காரு. “கரீம் மொதலாளி இந்த ஊரிலேயே பெரிய பனுஷன்... அவர் கெரலை அசைச்சா... அது படி ஆட இந்த ஊரே காத்துக்கொண்டிருக்கிறது...”

“அவரைப்போய்... நாம்... ஓண்டுக்கும் வழியில்லாத நாம்... பகைச்சிக்கலாமா? அவரு நெனைச்சா... நாளைக்கே எங்கள் இந்த ஊரிலிட்டே அனுப்பிற்கவாரு.. நானும் ஏலாத மனுஷன்... கொமருப்புள்ளுகள் கட்டிக்கிட்டு நாங்க என்னப்பா செய்யலாம்... எங்கே போவலாம்?”

அவர் சிறிது நிறுத்தி, ஆழமானதௌரு பார்வையைத் தண்மகன்மீது பாச்சிகளை.

கப்பீரமான தோற்றத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தான் மற்றுப் புரீரா. அவர் கூறியதெல்லாம் அவன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தானே வேறு சிந்தனையில் இருந்தானே என்பது சந்தேகமாகவே இருந்தது. அவனது பாவணையும், முகபாவமும் அவன் வேறு சிந்தனையில் இருப்பதையே காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அங்கு சில நிமிடங்கள் மெளனம் நிலவியது.

“வாப்பா... நான்... டவுனுக்குப் போயிட்டுவர்ரேன்” அவனது பேச்சு முடியும்பே அவரது தொண்டைக்குழியிலிருந்து வார்த்தைகள் வேகமாக வெளிப்பட்டன.

“மற்றுப்... இப்ப... நீ... என்னப்பா செய்யப்போற்... ஆண்டவனுக்காகப் பொறுத்துக்கோ... அவசரப்பட்டு எதையும் செய்திடாதித்ப்பா...” அவரது குரல் மாத்திரமல்ல... உடல் முழுவதுமே நடுங்கியது.

மற்றுப் கோபத்தோடு இன்னொரு நாற்காலியில் தொப்பென்று உட்கார்ந்தான். அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. எப்படிப்பார்த்தாலும் அவனுடைய தந்தையன்

ஆலோசனைப்படி வெற்றிபெற முடியாதென்பதை அவன் நன்றாக உணர்ந்திருந்தான்.

உண்மைதான்... கரீம் முதலாளி அந்த ஊரில் ஒரு பெரிய புள்ளிதான்... பணப்பலமும் செல்வாக்கும் அவருக்குப் பக்க பலமாக இருந்தன.

அவரது வர்த்தக நிறுவனமொன்றில்தான் மஹ்ரபும் வேலை செய்து வருகின்றன. கரீம் முதலாளின் கார் டிரைவராக வேலை செய்தவர்தான் மஹ்ருபின் தந்தையும்.

பாரிச்வாதம் அவரைப் பற்றிப் படரத் தொடங்கவே வேறு வழியின்றி பற்றாப் தன் படிப்பை இடையில் நிறுத்திவிட்டு தையல் வேலைசெய்து உழைக்க முற்பட்டான்... இன்றும் கரீம் முதலாளியின் நிறுவனம் ஓன்றில் இந்த வேலையைத்தான் செய்கிறான்...

மஹ்ரப் சிறுவனுக் கிருந்தபோது அவனுடைய தாய்க்கு ஏற்பட்ட குடும்பயன் நோய் சாரணமாக என்முடை ஏற்படவே, அவர்களுக்கென இருந்த கால் ஏக்கர் காணியையும் அவன் தந்தை கரீம் முதலாளியிடமே அடகு வைத்தார்.

அவனது தாய் பூரண சுகமடைய நாட்கள் பல சென்றன. காலம் வகுக்கப்பட்ட நூல்களை காணியை மீட்க வழிபிறக்க வல்லை. முதலாளியே தெரிந்தும் தெரியாதவர் போல் இருந்தார். தன்மீதுள்ள நல்லபிப்பிராயத்தினால் இப்படி அவர் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நினைத்தார் அந்த அப்பாவி மனிதர்.

இந்த நிலையில்தான் மஹ்ருபின் தாயின் சகோதரர் ஜாபி குக்கு கல்வீப்பில் முதலாம் பரிசாக ஒரு கணிசமான தொகைப் பணம் கிடைத்தது. அவர்தான் சகோதரிக்கு அதில் ஒரு தொகையைக் கொடுத்தார். உடனடியாக அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு காணியை மீட்கவேண்டும் என்றே எல்லோரும் தீர்மானித்தனர்.

மறுநாள்-

கரீம் முதலாளியின் வீட்டிற்குச் சென்ற மஹ்ருபின் தந்தை மெதுவாகப் பேச்கைத் தொடங்கினார்...

“மொதலாளி... நான்... ஒங்ககிட்ட ஈடுவச்ச காணித் துண்ட மீட்டிடலாம் என்றுதான் வந்தேன். கொஞ்சம்... தயவு... செய்து... நான் எவ்வளவு தரவேண்டும்... என்று சொல்லுவங்க...”

கரீம் முதலாளி இப்படியான பணக் கொடுக்கல் வாங்கல் களில் கொஞ்சம் வட்டியும் வாங்குவார். அதாவது அவரது பரி பாஸையில் ‘சந்தோஷம்’ வாங்குவார். அதனால்தான் கணக்கைக் கேட்டார்.

கரீம் முதலாளி துள்ளி எழுந்தார்.

“என்னப்பா... டிரைவர்... நீ... என்னதான் சொல்லுகிறே ஒன்கிட்ட இருந்து நான் காணியை ஈடாகவா எடுத்தேன்... பணத்துக்குத்தானே வாங்கினேன்” முதலாளியின் இந்த வார்த்தைகளைத் தாங்கிக்கொள்ளும் சக்தி அவருக்கு இருக்கவில்லை. உலகமே தன்முன்னால் சுற்றுவதுபோல் தெரிந்தது. உடம்பெல்லாம் நடுங்கி வியர்த்துக் கொட்டியது.

“மொ...த...லா...ளி...” அதற்கு மேல் அவரால் பேச முடியவில்லை...

“இருப்பா... கொஞ்சம் இரு... நீ... அண்டைக்கு காணியை விற்கத்தானே வந்தே... நெடுதாரிசு முன்னுலேயும் அப்படித் தானே சொன்னே... எனக்கு நீ... காணியை வித்திட்டதாக எழுகின்தக்கு நீயீ கையெழுதும் போட்டிருக்கியே... கொஞ்சம் இரு... கொண்டுவந்து காட்டுறவு” அவர் உள்ளே போனார்.

‘ஆண்டவனே, இது என்ன சோதனை’ என்று அவர் இடிந்து போய் விட்டார்...

உள்ளே சென்ற கரீம் முதலாளி வந்தார். அவரது கையில் காணி உறுதிப்பத்திரம் ஒன்று இருந்தது. அதில் சில பக்கங்களைப் புரட்டிக் காட்டினார்.

ஆங்கிலத்தில்தான் யாவும் எழுதப்பட்டிருந்தன. அதிலே அவரது கையெழுதும் இருக்கத்தான் செய்தது. அவருக்குத்தான் ஆங்கிலம் தெரியாதே.

“இந்தாப்பா... டிரைவர்... ஒன்க்கு இங்கிலிஸ் தெரியா விட்டால் இங்கிலிஸ் படிச்சவங்களிடப் போன்றுபோய் இது வாசிச் சிப் பாத்தியெண்டால் எல்லாம் தெரியும்...”

அவர் அப்படியும் செய்து பார்த்தார்... உண்மைதான். அவர் விலைக்கு விற்றதாகத்தான் எழுதப்பட்டிருந்தது. அவரும் கையெழுத்து போட்டிருக்கிறார். அவருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. ஆங்கிலம் தெரிந்த கரீம் முதலாளி அன்று நொத்தாரிசிடம் ஆங்கிலத்திலேயே பேசி செய்துவிட்ட “திருவிளையாடல்” தான் இது!

பல நாட்களாகக் கரீம் முதலாளியின் முகத்தைக்கூட்டப் பார்க்க விரும்பாமல் வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடந்தார். அவர் இன்னும் பல நாட்களாக வேறு எங்காலது வேலை கிடைச்சுமா என்று அலைந்தார்... கடைசியாக மீண்டும் கரீம் முதலாளியிடமே போய்ச் சேர்ந்தார்...

பணம் இல்லாதவர்களுக்கு மனச்சாட்சி இருந்தாலும் அதன் படி நடக்கப் பசிக்கொடுமை விடுவதில்லை. பணக்காரர்களுக்கோ யனச்சாட்சியே இருப்பதில்லை... இந்த உண்மையை நிதர்சன மாக்கிய சம்பவம்தான் அது. காலம் கடைசியில் மஹ்ருபையும் அங்கேயே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டது.

மஹ்ருப்போ இலம் இரத்தம் ஊறிப்பாயும் இளைஞன். அந்தக் களைப் பொறுக்க முடியாதவன்... தொடர்ந்துகொண்டிருந்த கரீம் முதலாளியின் அறியாயங்களுக்கு முடிவுகட்ட முன்னந்துவிட்டவன்.

சிந்தனையிலிருந்து விடு ட்ட அவன் திடிரென எழுந்தான்... யாராலும் தடுக்க முடியவில்லை.

தனது சாக்களையும் அழைத்துக்கொண்டு கரீம் முதலாளியின் மாடிலீட்டை நோக்கி விரைந்தான் மஹ்ருப்.

அவர்களது உரிமைக் குாலுக்கும், நியாயபூர்வமான கோரிக்கைகளுக்கும் கரீம் முதலாளி என்ன பதி லைத் தான் சொல்லப்போகின்றாரோ?

“சிந்தாமனி” – 17-6-1979.

சின்ன விழிகள் சிரித்தன.

நாளை விடிந்தால் நோன்புப் பெருநாள். அந்த ஊரெங்குமே அதனை வரவேற்றும் பட்டாசு சத்தம் வியாபிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

சுலைமானுக்கு வீட்டிற்கப் போகவே மனமில் லை. அவனுடைய மூன்று வயதுடைய றஹி மதான் அவனது மனமெங்கும் வியாபித்து நின்றான். அவனது கெஞ்சக் கிளிகள். அதிலே தெரியும் நரபிக்கைச் சுடர். ஓ! எஃபுடிப் போய் அவனை பார்ப்பது? சுலைமான் வீட்டிற்கஶ் செல்லும் வழியில் நடக்காமல் திரும்பி வேறு வழியாக நடக்கலானான்.

சுலைமான் சாதாரன கூவி வேலைக்காரன். அதிகாலை முதல் மாலை வரை. அவன் உழைப்பான். அப்படி அவன் உழைத்தும் அவனுடைய குடும்பம் இழப்பறியித தான் காலத்தை ஒடிட வேண்டியிருந்தது. அவனுடைய மனவில் ராஹிலாவும் அவனுக்கு ஆரம்பகாலத்தில் கை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். பகுத்து வீட்டுப் பெண்களுக்கு மாலிடிப்பது, நெல் அவிப்பது, என்று அவன் உதவி, அந்த வருமானத்தையும் குடுப்பத்திற்காகச் செலவழித்த காலத்தில் வாழ்க்கை வண்டி சிரமமின்றி ஓடியது.

ஆனால் வருடா வருடம் அவன் தாய்மைப் பேற்ற கொடர்ந்து அடைந்ததால், உடல் பலவினம் அளவுக்கதிகமாகி எட்டாவது பிள்ளையைப் பெற்ற படுக்கையிலிருந்து எழும்பவே முடியாத நோயாளியாகி சுலைமானுக்கு ரெஞ்சமையாகவிட்டாள். குடும்பச் செல்லவை மிஞ்சக் ராஹிலாவின் மருந்துச் செலவு இவற்றுடன் சுலைமானின் போராட்டம். அவனது சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட போராட்டமாகவே இருந்ததில் வியப்பில்லையே.

இம்முறை நோன்பு தொடங்குவதற்கு முன்னரேயே அவனது சின்ன மகன் றஹிம் அவனிடம் தினந்தோறும் செஞ்சியது ‘வாப்பா! எனக்கு ‘பெலஸ்’ ஒண்டு வேணும்’

அந்த பிஞ்சக்கு ‘பெலஸ் காட்டமல்’ பற்றிச் சொல்லிக் கொடுத்தவர்கள் இழுத்து நான்கு உதை உதைக்க வேண்டும்

போன்ற உந்தல், அவனுக்கு மகனின் பேச்சைக் கேட்கும் போதெல்லாம் எழுதுவதனைது. "ம்... இந்தக் காலத்தில் பொறுக்கும் போதே பெஸ்டாம், என்ன மண்ணங்கட்டியும் தெர்ந்து தான் இரிக்கி" என்று அவனே அவனை சமாதானப்படுத்தி அடக்கிக் கொள்வான், பால் வடியும் றஹிலியின் பிஞ்சு வதனைத் தின் முன்னால் அவனுல் கடிந்துகொள்ளவும் முடிவுள்ளே. சதாவும் துருத்துருக்கும் அவனது விழிலினை கெஞ்சுதலுக்கு முன்னால் அவன் மகனே... பெருநூக்கு எப்படியும் வாங்கித் தர்வேண்டாராஜா' என்று சரணவைத்து விடுவான்.

ராஹிலாவுக்குச் சுலைமாணிப்பார்க்கவும் பரிதாபமாக இருக்கும். 'ஒசு! நானுவது நல்ல சொக்கமா இருந்தா, நாலுபத்து எட்டத்திலே வேலீ வெட்டிக்கீச் செய்து இவண்ட ஆசையைத் தீர்க்கலாமே' என்று அவன் தன்னின்யே நொந்து கொள்வான். இப்படியான வேலோகளில் என்னாம் அவன் அடையும் துயரம் கொஞ்சநஞ்சமில்லை.

அவனுடைய மருந்து முடிய அடுத்த மருந்தை வாங்க, சுலைமான் பணந்தேடித் தடுமாறும் போதெல்லாம் ராஹிலா அழிதே விடுவான். 'ஆண்டவனே, இவர் எனக்காகப் பறிற கண்டத்துக்காவலாவது எனக்கு நல்ல சொகத்தைத் தா' என்று அவன் ஆண்டவனிடம் மனமிட்டு கெஞ்சிக் கேட்பான்.

இந்த முறை பெருநாள் வருமட்டும் விட்டில் பலரது உடைகள் கந்தலாகி இருந்தபோதும் மாற்றுடை வாங்காது, சுலைமான் கணக்கிக் கொண்டிருந்தான். இடையில் வாங்கினால் பெருநாளுக்குத் திரும்பவாங்கவேண்டிய நிர்ப்பத்தை அவனுல் தூங்கிக்கொள்ள முடியாது. எப்படியோ அங்கே, இங்கே ஒடித் தீரிந்து, இருவ பகலாய் - மாடாய் உழைத்து முன்று மாதங்கள் மிச்சப்படுத்தி அவன் தன் மனைக்கென்று ஒரு வொய்ல் சேலையும், பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் சாதாரண ரகங்களில் ஒவ்வொரு உடையும், தனக்கு ஒரு சாரமும் வாங்கி விட்டான். பெருநாள் தினத்தின் செலவுக்காவும் ராஹிலாவிடம் ஓர் ஜம்பது ரூபாவைக் கொடுத்து விட்டான்.

ஆனால்?

றஹிமுக்கான 'பெஸ்' தான் இன்னமும் முடியாத காரிய மாகலே நிற்கிறது. அவனுக்காக அரைக் கால்சட்டை ஒன்றும் சட்டை ஒன்றும் கொண்டு போய்க் காட்டியபோது அவன் 'ம்... இது வானும். எனக்கு 'பெஸ்' தான் வேணும்' என்று அழுத்

அழுதை. அவன் சுலைமான் கொண்டுபோன உடைகளைக் கை அழுதை. தொடவும் இல்லை. அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தில் அத்தகைய ளால் தொடவும் இல்லை. அவனுக்கு செல்லும் வியந்தனர். பிடிவாதமா என்று சுலைமானும், ராஹிலாவும் வியந்தனர்.

நாளைக் காலையில் பெருநாள். இன்று 'பெஸ்' கொண்டு போகாவிட்டால் நல்ல நானும் பொழுதுமாய் றஹீம் அழுத் போகாவிட்டால் நல்ல நானும் பொழுதுமாய் றஹீம் அழுத் அடம் பிடிப்பான். அவனது பர்சை மனம் வேதனைப்படும். அகைக்கண்டு ராஹிலாவும் கண்ணீர் வடிப்பான். சுலைமானின் சிந்தனை தொடர்கிறது.

இந்த நோத்தில் யாரிடம் போய்க் கடன் கேட்பது, சுலைமான் ஒரு கொள்கை அநாவிசியமாக கடன் படாமல் இருப்பது அதாவது முடிந்த அளவு உழைத்து அந்த உழைப்பின் நெடியத் திலேயே; வாழ்வைக்கையை ஒட்டவேண்டும் என்பது தான் அவனுக்கு விருப்பமான விடயம். இப்பொழிது கடன் படாமலும் இருக்க முடியாத ஓர் இக்கட்டான் நிலைமை.

அவன் நடந்துசென்றுகொண்டிருக்கும்போதுதான் 'இஙா' வூக்கான பாங்கோசை பேட்டது. பள்ளிவாசலை நோக்கி சாரி சாரியாகச் செல்லும் மக்களை எல்லாம் கவனியாதல்வனும் அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

'பாங்கோலிக்கம்போது கேட்கும் து-ஆக்கள் ஆண்டவைால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன' என்று யாரோ எங்கோ கூறியது நிலைவுக்கு வர்வே, அவன் அவசர அவசரமாக ஆண்டவனிடம் நிலைவுக்கு வர்வே, அவன் அவசரமாகக் கண்ணீர்விட்டு கேட்டுக்கொண்டான். 'ஆண்ட மாங்கேகமாகக் கண்ணீர்விட்டு கேட்டுக்கொண்டான். ஆண்ட வனே என்று சின்ன மக்னின் சின்ன ஆசையைக்கூட நிலை வேற்ற முடியா தவணைக் கிருங்கும் எனது நிலைமையை நீ அறிவாய். வேற்ற முடியா தவணைக் கிருங்கும் எனது நிலைமையை நீ அறிவாய். எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனே! நீதான் எனக்குதலவேண்டும். யாரிடமாவது நான் கடன் கேட்டாலாவது கடன் கிடைக்க வழிசெய் ஆண்டவனே'

சுலைமான் நடந்துகொண்டிருந்தான். தனக்கு தெரிந்த யாசின் முதலவனியிடமாவது போய் கடன் கேட்கலாமென்ற நினைப்பில் தீர்து வெக்கமாகவே நடந்தான். 'கிறீஸ்' என்ற சப்தத்துடன் அவன் உரசினுற்போல் வந்துநிற்ற பெரிய டொயாட்டா காரின் சபதத்தால் அவன் சிந்தனை தடைப்பட்டது. 'மலுகன் போது தெரியாம் பெரிசா காரோட்டரார்' என்று மனதுக்குள் நொந்த வாறு அவன் தொடர்ந்து நடக்கலானுண்.

"சுலைமான்; சுலைமான்" என்று காருக்குள் இருந்தவர் வெளியே தலையைப் போட்டுக் கூப்பிடவே அவன் திரும்பி, கார் அருடில் வந்தான்.

கூப்பிட்டது யார் என்று கலைமானுக்கு இப்பொழுது புறிந்து விட்டது. அந்த ஊரிலேயே பிறந்து, வளர்ந்து இப்போது கொழும் பில் பெரிய வியாபாரியாக இருக்கும் தஸ்லிம் ஹி ஜியார் தான் எவ்வளவிலோ காலத்திற்கு பிறகு வந்திருக்கிறார்.

“‘மொதலாளி! சொகமா இரிச்சிறி ஸ்களா?’” என்று கேட்ட கலைமானின் நெஞ்சின் ஓர் ஓத்தில் ‘இவரிடம் ஓர் ஐம்பது நூபா கடஞ்சு கேட்டுப்பொர்த்தால் என்ன? வசதி கிடைக்கும்போது அவரது விலாசத்திற்கு அனுப்பிவிடலாம்தானே’ என்ற உந்தல்.

“என்ன சொகம் அப்பா! எண்ட கண்மணியான மகனை ஆண்டவன் பறிச்சிகிட்டானப்பா” என்றவரின் தொண்டை அடைப்பட்டது. அவரது கண்கள் கலங்கின.

“‘மொதலாளி!’”

“கலைமான்! மூன்று வயசு மகனை வேலைகாரியோடு விட்டு விட்டு பயணமொண்டு போயிருந்தோம். அடுப்பு ‘காஸல்’ மூடாமல் அவள் புடவை கழுவ போயிருக்கான். புள்ள குசினியில் சிங்காயாடிசிட்ட இருந்திருக்கு. ‘காஸல்’ நல்லாப் பரவி ஏன் புள்ள யையே பறிச்சிகிட்டுப் போயிரிச்சி” என்றவர் அழுதே விட்டார். கலைமானது கண்களும் கலங்கிவிட்டன.

ஊரிலும் இதைப்பற்றி ஒருவரும் பேசிக்கொள்ள்டதாகச் கலைமானுக்குத் தெரியவில்லை. பெரிய மனிதர்களது விவகாரங்களை அவைச் சூதிவந்தா சொல்லப்போகிறார்கள்?

மகனை இழந்தவரிடம் தன் மகனுக்கு உடுப்பு வாங்க பணம் தாருங்கள் என்று கேட்க அவனது மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

‘கலைமான்’ என்ற தஸ்லிம் ஹாஜியாரின் குரலால் அவனது சிந்தனை தடைப்பட்டது.

“கலைமான், இந்தா. இது உண்ட ஹாட்டுக்கு எடுத்துக்கிட்டு போ. ஏன்ட மகனுக்குப் புதிசா எடுத்த பெல்ஸ் மதேஷுட்டு களுடன் கொஞ்சம் பழையதுகளும் இருக்கி, உலக்குத்தான் அந்த வசில் ஒர் புள்ள இருக்கிறதா ரெண்டு. மூனுபேர் சொன்னாங்கு” என்றவாறே காருக்குன் இருந்த பெரிய பார்ச்லோன்றை அவனிடம் கொடுத்தார். கலைமான் மறுக்காமல் வாங்கிக்கொண்டான்.

“மொதலாளி, மிச்சம் சந்தோஷம். ஆண்டவன் ஒங்கலுக்கு நல்லது செய்யட்டும்” என்றால் கலைமான்.

“கலைமான், இந்தா நூறு ரூபா. இதையும் வைச்சிக்கோ. உண்ட பிள்ளைகளுக்கு எதையாவது வாங்கிக்கொடு”. அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட கலைமானின் கைகள் நடுங்கின.

‘மொதலாளி!’ அவனுல் எதுவுமே பேசவும் முடியவில்லை.

“கலைமான் நான் வாரேன்” தஸ்லிம் ஹாஜியார் காரில் போய் விட்டார்.

கலைமான் தன் கையிலுள்ள பார்ச்கலையும், பணத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கான். என்ன நடந்த தென்பதையே அவனுல் நிச்சயித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. கனவா? நனவா? என்ற நினைப்பு.

‘யா அவ்வானு! எவ்வாம் உண் செயல்தான்’ என்று அவனது மனம் நன்றி கூறியது.

மகிழ்ச்சி பொங்கும் தன் மகன் நல்லிமின் துருதுருத்த விழி கள் சிரித்தன.

“தினகரன்” – 19-8-1979.

With best compliments

from

S. S. K. HAJIAR & Co.

WHOLESALE & RETAIL
TEXTILE DEALERS

99, SECOND CROSS STREET,
COLOMBO - 11.

Telephones: 24226
&
549111

With best compliments

from

CASIO

Over 100 models
of calculators
available
priced Rs. 175/-
upwards
with guarantee

Agent:

TAI-PAN TRADING Co.,
2/1, Second Floor,
96, Prince Street,
COLOMBO - 11.

Tel: 546072

Telex: 22515 TAI PAN CE